

*Sociaal-
Economisch*

VLAAMS BELANG

Sociale Volkspartij

**VLAAMS BELANG:
SOCIALE VOLKSPARTIJ**

**VLAAMS
BELANG**
echt.onafhankelijk

Dit is een uitgave van het
Vlaams Belang Studiecentrum (september 2013)

Congresteksten

Vlaams Belang:

Sociale Volkspartij

Inhoudstafel

Ten geleide	p. 7
1. Het Vlaams Belang, sociale volkspartij voor Vlaanderen.....	p. 9
2. De zorgzame samenleving onder druk.....	p. 33
3. Vlaanderen wérkt.....	p. 67
4. Sociale zekerheid veilig stellen	p. 101
Congresresoluties	p. 133

Ten geleide

Door de crisis staat onze sociale bescherming zwaar onder druk. Alsof er niets aan de hand is, blijven de Vlamingen lijdzaam ondergaan dat onze welvaart op buitensporige wijze door Wallonië wordt geplunderd. Als dit zo blijft doorgaan, zijn we niet meer in staat onze sociale zekerheid te vrijwaren.

Intussen veroorzaakt de euro schrijnende ellende en armoede in grote delen van Europa. De handhaving van de kunstmatige eenheidsmunt breng nieuwe transfers op gang die in Zuid-Europa geen soelaas bieden en die onze economie ten zeerste ondermijnen. Bedrijfssluitingen, opeenvolgende ontslagrondes, ontspoorde belastingdruk, kafkaïaanse bureaucratie in de zorg en ontoereikende minima treffen mensen die ons welvaartsstelsel mee hebben opgebouwd. Wij willen deze mensen niet laten vallen.

Onze congresstukken vormen een uitgestoken hand naar iedereen die Vlaanderen een toekomst van gemeenschapszin, welvaart en welzijn toewenst. Samen willen we een Vlaanderen uitbouwen dat werkt, zorgt en onbevangen leeft, in de zekerheid van solidariteit en gulle kansen voor wie ze wil grijpen.

Het is dan ook hoogdringend tijd om het over een andere boeg te gooien, weg uit het verstikkende Belgische keurslijf.

Via deze weg wil ik alle partijleden danken die hebben bijgedragen tot de totstandkoming van deze teksten. Mijn bijzondere dank gaat naar de werkgroepvoorzitters Barbara Pas, Chris Janssens, Kristof Slagmulder en Rita De Bont. Ook dank ik graag alle medewerkers van het Studiecentrum.

Deze teksten dienen te worden samengelezen met ons sociaal-economisch programma dat tot stand kwam in maart 2012. Uiteraard hebben de congres teksten van juni 2013 voorrang op de oudere teksten.

Bart Laeremans
Diensthoofd Studiecentrum
Congresvoorzitter

Hoofdstuk 1

Het Vlaams Belang, sociale volkspartij voor Vlaanderen

1.1. Maatschappelijke context en tijdsbeeld

Na de dolle jaren '90 van vorige eeuw, toen de bomen tot in de hemel groeiden, wordt de Westerse industriële samenleving met de grenzen van haar groei geconfronteerd. Niet alleen de opkomst van de nieuwe zogeheten 'groeilanden' vormen daarin een bepalende factor, ook de inconsistentie van ons eigen, op schuldverslaving gebaseerd systeem is pijnlijk gebleken. De banken- en hypotheekcrisis van 2008 vormde het keerpunt. De zeepbellen zijn opengespat, de lijken vallen uit de kast. Tot op vandaag.

Er zijn oorzaken, er zijn schulddigen en er zijn remedies. Als volksnationalistische en toekomstgerichte partij wil het Vlaams Belang een analyse maken en sluitende alternatieven formuleren. Ten gronde heeft de gewone Vlaming geen schuld aan deze crisis. Bijgevolg dient hij er ook niet voor op te draaien.

Voor onze partij moet de aandacht in de eerste plaats gaan naar het welvaartsverlies en de toenemende materiële onzekerheid van die doorsnee-Vlaming en hoe dit zoveel mogelijk kan voorkomen worden. De Vlaamse armoede-statistieken werden in het verleden vooral ingekleurd door de werkloosheid bij allochtone bevolkingsgroepen die door een gebrek aan integratie-bereidheid ook niet beschikbaar waren (en zijn) voor de arbeidsmarkt. Vandaag schuilt in die statistieken steeds meer het verhaal van die gewone Vlaming die zijn/haar job verloor en zich in zijn/haar bestaanszekerheid bedreigd ziet: gezinnen

die met de armoedegrens worstelen, alleenstaanden, eenoudergezinnen die in de marginaliteit terecht komen, ouderen die zich zorgen maken om hun pensioen, zorgbehoevenden die het sociale vangnet zien afbrokkelen.

In 2012 publiceerde het Vlaams Belang zijn geactualiseerd sociaaleconomisch programma. In dat document legde de partij een sterk accent op een gecorrigeerde vrijemarkteconomie, op het belang van een zorgzame overheid en een degelijk sociaal vangnet in het perspectief van een volkse solidariteit en de Vlaamse natievorming. Vanuit dit perspectief geldt voor het Vlaams Belang het primaat van de politiek op de economie.

De delicate evenwichten tussen welvaart en welzijn, overheid en vrije markt, economie en milieu, zorgprincipe en overheidsefficiëntie zijn voor ons wel degelijk het product van een doordacht overheidsbeleid.

In die zin wil het Vlaams Belang een tegenwicht vormen voor het Belgicistisch en door de PS gedicteerde staatssocialisme én de syndicale bovenbouw, maar ook tegen een ultraliberaal discours en de kritiekloze adoratie van het EU-model.

Onze partij heeft altijd gekozen voor het recht van de gewone man en vrouw in de straat en zal dat in de toekomst ook blijven doen, los van werknemersor-

ganisaties als het ACW, die zich vandaag, als onderdeel van het Belgische establishment, aan erg 'kapitalistische', speculatieve praktijken bezondigen. Als echte machtsbastions zijn ze meer bezig met fiscale spitstechnologie dan met de belangen van de werknemers. Onafhankelijk van vakbond, ziekenkas, patroonsorganisatie of bank, stelt het Vlaams Belang maar één belang voor ogen: dat van de gewone Vlaming.

1.2. Volksnationalisme en solidariteit

Solidariteit maakt fundamenteel deel uit van het discours van een volksnationalistische partij. Nationalisme is immers een verbreding van de solidariteit. Het morele peil van een samenleving kan afgemeten worden aan de manier waarop ze omgaat met de sociaal minder begunstigen in de maatschappij. Wij staan voor een Vlaamse solidariteit tussen de generaties, tussen rijk en arm, tussen gezonden en zieken, tussen werkenden en niet-werkenden. Ieder lid van onze volksgemeenschap dat in nood zit, heeft recht op sociale bijstand.

Voor het Vlaams Belang is armoedebestrijding dan ook meer dan een holle politieke frase. De door francofoon België aangestuurde ocmw-immigratie heeft een onderklasse opgeleverd van levenslange steuntrekkers, die zelfs niet de intentie hebben om iets bij te dragen aan ons systeem. Sociaaleconomisch is dit niet houdbaar. Wij zijn allereerst verplicht tot solidariteit met de eigen gemeenschap.

Basisprincipe: solidariteit

In de Belgische context heeft het woord solidariteit een wrange bijmaak. Het is een codewoord geworden voor georganiseerde diefstal, voor miljarden-transfers van Vlaanderen naar Wallonië zonder enige vorm van vrijwilligheid en transparantie. En zonder resultaat ook: in 2005 stelden drie Waalse professoren (Henri Capron, Pierre Pestieau en Michel Mignolet) dat *“de geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië het economische leven in het zuidelijke landsgedeelte in slaap wiegen.”*¹

Wallonië is binnen de Belgische structuren inderdaad een subsidieverslaafde. De drie Franstalige economen stelden terecht dat deze transfers een krachtige economische heropleving van Wallonië in de weg staan. Ze bevestigen daarbij het discours van MR-senator Alain Destexhe, die reeds in zijn boek ‘La Wallonie: la vérité des chiffres’ (2005) aantoonde dat Wallonië er ondanks alle inspanningen op economisch vlak beroerd aan toe is. Hij vergeleek de transfers met een infuus waaraan Wallonië vastgekluiserd zit. Het werd hem niet in dank afgenomen.

Hoezeer de term ‘solidariteit’ ook wordt misbruikt, toch kunnen wij niet zonder deze term om een ander soort solidariteit te verdedigen, namelijk deze die gebaseerd is op een gemeenschappelijke culturele identiteit (samenhorigheid) en een sociale cohesie. Solida-

1 ‘Waalse economen wensen geen Vlaams geld meer’, *De Morgen*, 20 mei 2005.

riteit moet namelijk niet alleen in de hoofden worden uitgedokterd, maar moet ook in de harten leven. Afdragen en herverdelen is niet enkel een kwestie van moeten, maar ook van willen. Als Vlaams-nationalistische én eurokritische partij ziet het Vlaams Belang daarom geen heil in ‘verplichte solidariteit’, noch op Belgisch-communautair vlak, noch op Europees vlak.

Interne solidariteit, op Vlaams niveau, is daarentegen voor het Vlaams Belang wél een project van eerste orde. Met de volksverbondenheid als cement, moeten we het individueel en groepsegoïsme kunnen overstijgen en het globale welzijn voorop stellen in een ‘res publica’ of republiek die naam waardig. Omgekeerd is de groeiende sociale ongelijkheid ook bedreigend voor het sociale weefsel en de uitbouw/verdieping van een volksverbonden verhaal.

Men stelt bij de gewone Vlamingen een toenemend gevoel van bestaansonzekerheid vast, gekoppeld aan een toenemend gevoel van stuurloosheid en machteloosheid in een wereld die de hunne niet meer is. Het Vlaams Belang wil op beide aspecten van het onbehagen, die wezenlijk met elkaar verstrengeld zijn, een antwoord bieden. Een humane welzijnsfilosofie is even essentieel als het materiële zorgprincipe rond inkomen en bestaanszekerheid. Een mens leeft niet van brood alleen.

Niets belet ons ten slotte om vanuit onze volksnationalistische visie ook solidair te zijn met andere volke-

ren en naties, binnen en buiten Europa, de derde wereld, maar dan vanuit principes van goodwill, moreel verantwoordelijkheidsgevoel en vrijwilligheid, niet als afdwingbaar mechanisme.

1.3. Vlaamse onafhankelijkheid

De natuurlijke bedding voor sociale solidariteit is de volksgemeenschap. Wij geloven dan ook in meer democratie, meer goed bestuur, meer welvaart en meer welzijn wanneer een Vlaamse natie haar eigen economische en sociale koers zelf kan kiezen. Wat Vlaanderen nodig heeft op het vlak van arbeidsmarktbeleid en sociaaleconomisch beleid kan immers nooit in een Belgisch relanceplan of een Belgische begroting staan. Het is essentieel dat we onze eigen fiscale en sociale hefboomen in handen hebben om een beleid op maat te kunnen voeren.

Tot en met vandaag houdt het ene landsdeel het andere in een houdgreep zodat België uitblinkt in immobilisme en waardoor dit land verziekt in node- en hopeloze compromissen. De kunstmatige constructie België is het probleem. Een nieuwe staatshervorming of het zogezegd 'verdampen van de Belgische staat', betekent enkel een nog stevigere houdgreep, een nog ergere verlamming.

Een Vlaamse republiek zal op evenwaardige basis banden onderhouden met Wallonië. Vlaamse - en Waalse - onafhankelijkheid geeft Wallonië de kans om orde op zaken te stellen in eigen huis.

Via Vlaamse onafhankelijkheid kan een samenleving worden ingericht met respect voor het subsidiariteitsbeginsel, waarbij de hogere overheden niets doen wat even goed door lagere overheden kan worden afgehandeld. De arbeidsmarkt, justitie, de vergrijzingproblematiek en zoveel andere domeinen waarin de situatie in Vlaanderen en Wallonië enorm verschilt, hebben een efficiënte aanpak nodig op Vlaams niveau.

Alleen al om sociaaleconomische redenen is een ordelijke opdeling van dit land een bittere noodzaak. Alleen in een onafhankelijk Vlaanderen kunnen we de solidariteit waarborgen die de Vlamingen nodig hebben.

België: een hinderpaal op de weg naar een Vlaams sociaal beleid

Zoals hiervoor werd gesteld, is de natuurlijke bedding voor solidariteit de volksgemeenschap, voor de Vlamingen bijgevolg de Vlaamse gemeenschap. In België is de realiteit helaas helemaal anders. Tot op heden worden de belangrijke sociale beleidsbevoegdheden en alles wat met sociale zekerheid te maken heeft, in essentie nog altijd angstvallig federaal gehouden.

De verklaring daarvoor is eenvoudig. De sociale zekerheid was en is één van de grote kanalen waarlangs de welvaartsafoming van Vlaanderen ten voordele van Wallonië wordt georganiseerd. Volgens een studie van VIVES bedroegen de jaarlijkse transfers van

Vlaanderen naar Wallonië in 2009 alleen al via de sociale zekerheid niet minder dan 3,86 miljard euro.² Als dusdanig vormen zij een onderdeel van de levensverzekering van Wallonië op de kap van de Vlamingen.

Het is daarom dat de federale overheid de teugels over dit beleidsdomein koste wat het kost in handen wil blijven houden: om deze welvaartsoverdracht in stand te kunnen blijven houden, zodat de massieve geldstroom zou blijven vloeien. De Franstaligen zijn daarin overigens zeer duidelijk: voor hen is de sociale zekerheid een van de laatste bindmiddelen van België; eens die zou wegvallen, heeft België voor hen geen enkel nut meer.

De zesde staatshervorming: een bres in het federaal sociaal beleid?

Met de zesde staatshervorming die nu in uitvoering is, wordt beweerd dat daarmee grote delen van de sociale zekerheid naar de deelstaten worden overgeheveld. Maar is dat wel zo? De sociale zekerheid wordt traditioneel opgedeeld in zeven takken: 1. de pensioenen; 2. de werkloosheid; 3. de arbeidsongevallenverzekering; 4. de beroepsziekteverzekering; 5. de gezinsbijslagen; 6. de ziekte- en invaliditeitsverzekering; 7. de jaarlijkse vakantie. Daarvan wordt nu met de zesde staatshervorming effectief voor twee takken een en ander overgeheveld naar de deelstaten.

2 *'Het genoom van de geldstroom. Een wetenschappelijke ontrafeling van interregionale transfers en hun economische impact'*. Pelckmans, 2012, p. 45 (Vives-monografie 3).

Deze overheveling is evenwel heel onbevredigend. Een eerste pakket betreft gezondheidszorg en hulp aan personen. In deze domeinen worden weliswaar deelpakketten ter waarde van 4,2 miljard euro aan de gemeenschappen overgedragen, maar toch blijft de federale overheid haar regisseursrol stevig in handen houden. Daartoe richt zij onder meer een instituut op dat ervoor moet zorgen dat er een gemeenschappelijk gezondheidsbeleid gehandhaafd wordt. Ook het riziv, alsook het prijsbeleid voor producten en prestaties blijven exclusief federaal verankerd. Dat zijn dus niet bepaald stappen die in de richting gaan van autonome zeggenschap voor de deelstaten.

Een tweede groot pakket dat ogenschijnlijk wordt overgedragen, is de kinderbijslag. Daar is een bedrag van 5,8 miljard euro mee gemoeid. Alleen geldt dezelfde vaststelling als hiervoor: de financiering ervan blijft federaal en de vraag is dus maar of de Vlaamse bevoegdheid hierover niet zal beperkt zijn tot louter doorgeefluik.

Hoewel het op het eerste gezicht lijkt dat inzake arbeidsmarktbeleid heel wat bevoegdheden (doelgroepenbeleid, sanctioneringen, dienstencheques, arbeidsbemiddeling voor leefloners, betaald educatief verlof, loopbaanonderbreking in de openbare sector, werkhervattingstoelage voor oudere werklozen, enz.) worden overgedragen naar de deelstaten, toch blijven de regels die tot het arbeidsrecht en de

sociale zekerheid behoren, evenals de voorzieningen voor sociaal overleg en loonbeleid federaal.

Bij wijze van voorbeeld: zo krijgen de deelstaten slechts beslissings- en uitvoerings-bevoegdheid om de beschikbaarheid van werklozen te controleren en de bijbehorende sancties op te leggen, maar blijft de federale overheid wel bevoegd voor het 'normatief kader' voor de definitie van een passende betrekking, het actief zoekgedrag, de controle en de sancties. Een en ander brengt dan ook praktische problemen bij de concrete uitvoering mee: wie zal bevoegd zijn wanneer een en ander tot uitvoering moet komen?

Sterker nog: in het regeerakkoord wordt de mogelijkheid voorzien dat de Gewesten de mogelijkheid hebben om, tegen betaling, de sanctioneringsbevoegdheid aan de federale overheid (RVA) uit te besteden. Dit roept toch vragen op aangaande het nut van dergelijke regelingen. Ofwel hevelt men iets over, ofwel niet. Dit kan tot het pervers gevolg hebben dat bijvoorbeeld het Waals Gewest de bevoegdheid laat uitvoeren door de federale overheid en het Vlaams Gewest niet. In een ernstige federale logica zou dit enkel een bevoegdheid van de Gewesten mogen zijn.

De overdracht van bevoegdheden in sociale aangelegenheden is niet alleen onbevredigend wat de materies betreft, er zijn ook heel wat negatieve kanten verbonden aan de manier waarop deze be-

voegdheidsoverdracht wordt geregeld. Er werd reeds gemeld dat enkel bepaalde onderdelen worden overgeheveld, wat betekent dat de versnippering van bevoegdheden groter wordt en we verder dan ooit tevoren afstaan van homogene bevoegdheidspakketten.

Een flinke rem op de uitoefening door de deelstaten van de hun toebedeelde bevoegdheden is dat zij daarover verplicht samenwerkingsakkoorden moeten afsluiten. Er is ook geen responsabilisering van de deelstaten - er komt dus geen einde aan de transfers - omdat de hefboomen van het beleid en de financiering federaal blijven.

Tevens is het maar de vraag of, samen met de bevoegdheden, ook de bijhorende financiële middelen voor de volle 100 procent zullen worden overgedragen. Ten slotte wordt Vlaanderen voor deze materies niet bevoegd over Brussel, wat nochtans tot op heden de regel was voor deze aangelegenheden.

Samenvattend: de zesde staatshervorming is vooral een cosmetische operatie: bevoegdheden worden nog meer versnipperd en de federale overheid blijft doorgaans alle essentiële beleidsinstrumenten in handen houden.

Om een efficiënt beleid op maat te kunnen voeren, moet Vlaanderen integraal en exclusief bevoegd worden voor alle aspecten van het sociale beleid op

haar grondgebied. Zoals de zesde staatshervorming aantoonde, is het hervormen van de Belgische staat geen optie om tot een volwaardig sociaal beleid te komen.

Enkel de ordelijke opdeling van het land kan Vlaanderen hierover volledige zeggenschap geven. Alleen staatkundige onafhankelijkheid biedt Vlaanderen de mogelijkheid te bepalen welk soort solidariteit het wil en hoe het dat concreet wil invullen en organiseren.

Staat van urgentie

En daarvoor is het de hoogste tijd. Want zolang we voor ons sociaal beleid afhankelijk zijn van de Belgische stiefmoeder, speelt de tijd in ons nadeel. In België dreigt ons sociaal systeem op korte termijn te bezwijken onder het gewicht van het Waalse PS-clientelisme en de talloze misbruiken die er bestaan in het kader van het teugellose immigratiebeleid van dit land.

Omwille van het lakse immigratiebeleid dat in dit land wordt gevoerd, werkt onze sociale zekerheid bovendien als een magneet op gelukzoekers uit alle windstreken. Immigranten hebben het door het open-grenzen-beleid immers bijzonder gemakkelijk om zich in België te vestigen. Dat maakt dat alle voordelen van onze sociale zekerheid voor hen voor het grijpen liggen, zonder dat zij daar zelf ook maar ooit iets toe hebben bijgedragen.

We trekken bovendien massaal bijstandsmigranten die niet echt op zoek zijn naar een manier om bij te dragen tot ons sociaal systeem. Zelfs gewezen Brussels minister-president Charles Picqué gaf dit recent openlijk toe en verklaarde in een afscheidsinterview in *De Tijd* van 6 april 2013: *“Brussel is haast een recyclagemachine voor inkomende armoede.”* Hij liet evenwel na de hand in eigen PS-boezem te steken. Een dergelijk gul immigratiebeleid ondermijnt dan ook de betaalbaarheid van het sociale systeem, zeker in deze tijden van crisis, en is sociaaleconomisch gewoon niet meer houdbaar.

Als het tij niet snel wordt gekeerd, dan komen onze huidige sociale verworvenheden dus onvermijdelijk op de helling te staan. Vlaanderen heeft geen tijd te verliezen om zich los te maken van de Belgische stiefmoeder. Daarom mag er absoluut geen tijd meer verspild worden aan stap-voor-stap-strategieën, Belgische staatshervormingen of andere Belgische verdragingsmanoeuvres. Vlaanderen moet SNEL de sprong maken naar Vlaamse onafhankelijkheid als het niet zwaar wil inboeten op het sociaal welzijn van de Vlamingen.

1.4. Pro Europa, dus tegen deze EU

Het Vlaams Belang staat onverminderd achter de eis ‘Vlaanderen, staat in Europa’. Europa, met al zijn verscheidenheid, is de bakermat van onze Westerse cultuur en heeft ons voorspoed en welvaart gebracht. Europa is echter niet gelijk aan de Europese Unie.

Zowel op Belgisch als op Europees niveau is er een gebrek aan sociaal draagvlak en culturele samenhang, waardoor ‘solidariteit’ aan de burgers wordt opgedrongen en aldus verwordt tot een onrechtvaardig (financieel) transfermechanisme. De Belgische constructie en de Europese Unie zijn wat dat betreft in hetzelfde bedje ziek: de EU is een België in het groot.

We gaan hier niet uitgebreid in op de beladen geschiedenis van de Europese Unie. Toch mag eraan herinnerd worden dat de Europese eenmaking en de euro bedoeld waren als een dam tegen het nationalisme. Ook waren ze een middel van Frankrijk om het herenigde en economisch sterke Duitsland in te snoeren.

De EU zegt in te staan voor een ‘Europese identiteit’ die gemeenschappelijke waarden omvat zoals menselijke waardigheid, vrijheid, democratie en gelijkheid. Ook beweert de EU onontbeerlijk te zijn voor vrede en welvaart in Europa. In de praktijk zien we echter dat de EU, met de euro als machts- en drukkingsmiddel, juist zorgt voor minder democratie, voor onvrede, wrevel en zelfs haat tussen Europese volkeren; evenals voor de verarming van onze middenklasse, armoede en sociale drama’s.

De gemeenschappelijke culturele achtergrond van West- en Midden-Europa (die net op verscheidenheid berust) was een ideale basis voor een samenwerkingsverband, een confederatie, waarbij ieder land soeverein zijn eigen beleid kon voeren. Met het

Verdrag van Maastricht in 1992 is dat spoor echter definitief verlaten. De invoering van de euro in 2002 veranderde de vrijwillige economische samenwerking binnen Europa in een politiek project van verregaande en geforceerde Europese politieke integratie.

Deze voortschrijdende Europese eenmaking betekent echter dat landen en volkeren steeds minder hun eigen beleid kunnen voeren en steeds meer worden overgeleverd aan de macht, de wetten en de regels van de EU. Deze evolutie naar een Europese superstaat is, zeker in het licht van de in 2007 ontstane wereldwijde crisis, rampzalig.

Na de instorting van de Amerikaanse huizenmarkt in 2007 ging het wereldwijd bergaf met de economie. Als gevolg van de globalisering - de sterke verstrengeling tussen de internationale financiële markten - raakten in de loop van 2008 ook banken en bedrijven in Europa in moeilijkheden. De kredietcrisis ontwikkelde zich tot een brede wereldwijde economische crisis die onze welvaart aanvreet en waarvan de gewone Vlaming vandaag het slachtoffer is. Nu de door het financiële systeem veroorzaakte zeepbel is uiteengespat, moet de gewone Vlaming (en de gewone Europeaan) het gelag betalen. Sociale verworvenheden komen op de helling te staan, de bevolking verarmt en steeds meer mensen belanden in regelrechte armoede. Ons moeizaam opgebouwd welvaartsniveau, dat tot de hoogste in de wereld behoort, smelt weg als sneeuw voor de zon.

Het economisch herstelprogramma van de EU en andere Europese maatregelen bleken niet meer dan een pleister op een houten been en uitstel van executie. Dat hoeft niet te verbazen, want de wereldwijde crisis stak eigenlijk ook het vuur aan de Europese lont, zijnde de euro. Sinds zijn invoering in 2002 had de gemeenschappelijke munt er immers voor gezorgd dat armere Europese (vooral zuidelijke) landen veel te goedkoop geld konden lenen. Die landen hadden zich dan ook diep in de schulden gestoken door middel van bijvoorbeeld ongebreidelde bouwen en infrastructuurwerken, terwijl de rijkere (vooral noordelijke) eurolanden daarvan economisch profiteerden via hun (ongebreidelde) export naar (vooral) de Zuid-Europese landen.

De staatsschulden en tekorten op de begrotingen van de eurolanden liepen zo hoog op dat het vertrouwen in de euro afnam. In de loop van 2009 ontstond dan ook de huidige eurocrisis, met alle gevolgen van dien. Vandaag neemt de werkloosheid in de eurozone enorm toe, terwijl ze in Europese landen buiten de eurozone daalt. Zo nam de jeugdwerkloosheid tussen maart 2012 en maart 2013 met 5,4 procent toe in de eurozone en daalde ze met 0,3 procent in de overige EU-landen.³ Op sociaaleconomisch vlak doet vandaag uiteraard geen enkel land het erg goed vanwege de wereldwijde crisis, maar de landen waar men de euro heeft ingevoerd, doen het beduidend slechter.

3 Johan Van Overtveldt in *Trends*, 2 mei 2013.

De eurocrisis was reeds bij de invoering van de euro door vele economen voorspeld. Eén munt voor danig verschillende Europese economieën werkt niet: 'one size fits none'. Een Europese munt kan immers niet werken zonder dat er ook een verregaande overdracht van macht en bevoegdheden plaatsvindt naar het overkoepelende, Europese niveau. Om de euro (in theorie) goed te laten functioneren, zou er dus een Europese superstaat moeten worden gecreëerd: een federaal Europa of 'Verenigde Staten van Europa' (VSE), waarbij de natiestaten worden opgeheven en nationale identiteiten worden uitgevaagd. Vlaanderen zou dan niet veel meer zijn dan een soort regio of deelstaat van een Europese federatie of superstaat.

Voor Vlaanderen is de EU zowel op sociaaleconomisch, op politiek als op cultureel vlak een België in het groot: een ramp dus. Op dit moment wordt de huidige eurocrisis door de eurocraten aangewend om in versneld tempo te evolueren naar zo'n VSE. Daarbij worden de principes van de democratische rechtsstaat systematisch met voeten getreden. Noch de invoering van de euro, noch de daarvoor noodzakelijke overdracht van bevoegdheden naar de EU, werden en worden ter goedkeuring voorgelegd aan de Europese volkeren. Naast een financieel-economische crisis is de eurocrisis dus ook een politieke crisis.

Los van het feit dat het onwenselijk is, is Europa absoluut niet eenvormig en niet homogeen genoeg

om zulke Europese eenmaking te doen slagen: euronationalisme of eurofederalisme kàn simpelweg niet werken. Het staat bovendien haaks op volksnationalisme en Vlaams-nationalisme. De 'EUtopie' leidt er toe dat het volk steeds meer als 'de vijand' wordt gezien aan wie de eurocraten vanuit Brussel en Straatsburg hun wil moeten opleggen 'voor hun eigen bestwil'.

De eurocraten gaan uit van een maakbaarheidsideaal waarbij ze de Europese eenheidsmunt en de crisis die die heeft veroorzaakt, als alibi gebruiken om een ondemocratische Europese superstaat te creëren. Ze doen er alles aan om de euro kunstmatig in leven te houden, door op ondemocratische wijze méér macht en méér bevoegdheden over te hevelen naar de EU; en door de natiestaten en de Europese volkeren te verzwakken en te pogen ze te homogeniseren door het openzetten van de grenzen en het toelaten van massa-immigratie. In feite vindt er een enorme machtsgreep plaats door de EU, waarbij een onafhankelijk Vlaanderen bij voorbaat zijn soevereiniteit ziet verdampen naar de EU.

Naast het antidemocratische karakter van de EU en het feit dat Vlaanderen in een Europese superstaat hooguit een deelstaat of regio zou worden, is het europroject op een catastrofe uitgedraaid. Het kunstmatig in leven houden van de eenheidsmunt betekent dat er reeds vele honderden miljarden zijn gevloeid en blijven vloeien naar failliete banksys-

temen en falende overheden. Met Portugal, Ierland, Italië, Griekenland, Spanje (de zogenaamde PIIGS-landen) en nu ook Cyprus hangt maar liefst een derde (!) van de eurolanden aan het EU-infuus. Recent werd berekend dat ook Malta, Frankrijk en België tot de risicolanden behoren, waardoor dus meer dan de helft van de 17 eurolanden in zwaar weer zit.⁴

Om toch koste wat het kost te proberen de euro te redden, maakt de EU van Europa een transferunie naar Belgisch model, waarbij het Noorden (economisch sterke landen) financieel opdraait voor het Zuiden (economisch zwakke landen). Vlaanderen was reeds de melkkoe van België en is dat nu ook van de EU en de euro.

Ten slotte hebben de open grenzen en het dogma van het 'vrij verkeer van personen' geleid tot een uit de hand gelopen onveiligheidsproblematiek, het hoger reeds vermelde bijstandstoerisme en de ontwrichting van de lokale economieën en bijbehorende sociale weefsels (denk aan de sociale dumpingpraktijken in de transportsector).

Als enige eurokritische partij in Vlaanderen verzet het Vlaams Belang zich om drie redenen tegen de Europese superstaat: om culturele redenen, vanuit een democratische reflex en om sociaaleconomische redenen. Het uitbouwen van een eigen doeltreffende sociale zeker-

⁴ *Die Welt*: www.welt.de/wirtschaft/article115064589/Das-sind-die-naechsten-vier-Opfer-der-Euro-Krise.html?wtmc=social

heid kan enkel als wij ook hier grenzen stellen en autonome hefboomen kunnen hanteren, onder meer inzake migratie en invoerpolitiek. Wij pleiten voor een onafhankelijke en soevereine Vlaamse staat in een vrije Europese confederatie.

1.5. Vakbonden: opkomen voor de Vlaamse werknemersbelangen

In onze visie hebben werkgevers en werknemers veel meer gemeenschappelijke dan tegengestelde belangen. Vanuit een nationalistische levensvisie zijn alle spelers op het sociaaleconomisch veld belangrijk: aandeelhouders, medewerkers, klanten, de gemeenschap en het milieu. Iedereen, werkgever, werknemer, middenveld of overheid moet zijn of haar verantwoordelijkheid opnemen ten bate van een evenwichtige en billijke samenleving.

Sinds het einde van de 19de eeuw hebben de vakbonden succesvol geijverd voor betere arbeidsvoorwaarden. Ook binnen het sociaal overleg hebben de werknemersorganisaties, zowel op het niveau van onderneming en sector als op nationaal niveau, sterk bijgedragen tot belangrijke verworvenheden. Ook vandaag nog spelen zij een belangrijke rol in dit overleg en dragen zij bij tot de sociale vrede. Vele vakbondsafgevaardigden en -militanten leveren erg verdienstelijk werk.

Toch stellen we vast dat dit sociaal overleg vooral op nationaal niveau meer en meer geblokkeerd raakt en

dat de regering steeds vaker moet tussenkomen omdat de sociale partners niet tot oplossingen komen. Vaak is dit het gevolg van een irrationele, starre houding van de vakbondsleiding.

Die valt veelal te verklaren door de unitaire, Belgische structuur waarin deze vakbonden verstrikt zitten. De vakbondsleiding is verplicht om voortdurend rekening te houden met zowel de Vlaamse als de Waalse achterban, terwijl de arbeidsmarkt, de verwachtingen en de belangen in Vlaanderen en Wallonië fundamenteel verschillen.

Net zoals dit gebeurd is met de politieke partijen, moeten ook de vakbonden zich aan de sociale realiteit aanpassen. Zolang zij proberen om tegelijk de spreekbuis te zijn van de Vlaamse en van de Waalse werknemers, zullen zij mee verantwoordelijk blijven voor het Belgisch immobilisme in plaats van de motor te vormen van de sociale vooruitgang. Wij hebben dus dringend nood aan Vlaamse vakorganisaties.

De vakbonden zijn vandaag trouwens al te zeer een onderdeel geworden van het Belgisch establishment. Bovendien zijn de vakbonden in dit land organisaties zonder rechtspersoonlijkheid en zonder enige transparantie. Het Vlaams Belang is ervan overtuigd dat de vakbonden ook op lange termijn nog een heel belangrijke rol te spelen hebben in onze samenleving. Maar dan moeten zij zich losrukken uit het Belgisch immobilisme en zich opnieuw toespitsen

op hun kerntaken: de verdediging van de echte werknemersbelangen.-

1.6. *Sociale Zekerheid*

Het Vlaams Belang staat voor het handhaven en versterken van een sterk sociaal (voor-) zorgnet, weliswaar ontdaan van misbruiken en bureaucratische uitwassen, en in een radicaal-autonomistisch perspectief. Wij pleiten voor bestaanszekerheid voor alle Vlamingen, door de gemeenschap gedragen. De sociale zekerheid is en blijft een kerntaak van de overheid en mag niet geprivatiseerd worden.

Sociale zekerheid moet zeker en betrouwbaar zijn, kunnen gerealiseerd worden en efficiënt zijn. Samenhang is een factor, voldoende spreiding is een andere. Een zo groot mogelijke spreiding brengt een schaalvoordeel met zich, zolang deze spreiding geen aanleiding geeft tot te veel tegenstellingen en verdeeldheid. “The Size of Nations”⁵ beschrijft heel duidelijk de interactie tussen de schaalvoordelen van een groot land en de heterogeniteit van de sociaal-economische beleidsvoorkeuren van de inwoners in de verschillende landsdelen. “*Small is beautiful ... and workable... and just.*” De enige conclusie die hieruit kan worden getrokken is dat Vlaanderen net zoals Denemarken, Noorwegen, Letland, Estland, enzovoort ruim genoeg is als basis voor een ‘zekere’

5 Alesina, A. , & Spolaore, E. (2003). ‘*The Size of Nations.*’ Cambridge: MIT Press.

sociale zekerheid en bovendien - in tegenstelling tot België - homogeen genoeg is om niet gehinderd te worden door tijdrovende discussies, regiovreemde situaties en onrechtvaardigheden.

Wij zijn er dan ook ten zeerste van overtuigd dat de natiestaat ook op lange termijn het geëigende niveau moet blijven waar alle bevoegdheden inzake sociale zekerheid worden uitgeoefend.

In zijn volledige bevoegdheid inzake sociaal beleid kan Vlaanderen dan volop accenten leggen en zijn eigen arbeidscultuur uitwerken. Als sociale volkspartij wil het Vlaams Belang, meer zelfs dan een partijprogramma, een coherente visie presenteren voor een Vlaamse natie met een hoog ontwikkeld sociaal model.

Hoofdstuk 2

De zorgzame samenleving onder druk

2.1. Armoededreiging neemt toe: gewone Vlaming het kind van de rekening

Stijgende armoede. De armoede in een aantal Zuid-Europese landen is gestegen tot een niveau dat een jaar geleden nog ondenkbaar was. De werkloosheid neemt er schrijnende proporties aan. In Spanje zit meer dan de helft van de jongeren zonder werk, in Griekenland bijna 60 procent. Dit zijn dramatische cijfers. Vele tienduizenden gezinnen moeten aankloppen bij hulporganisaties omdat ze niet meer in staat zijn om rekeningen en voedsel te betalen. Maar ook in Vlaanderen, nog steeds een van de welvarendste naties van de wereld, dreigt het gevaar van de armoede voor grote groepen mensen. Zelfs mensen met een job (en dus een inkomen) worden in toenemende mate getroffen door armoede. Regelmatig verschijnen rapporten over stijgende armoede en sociale ongelijkheid. Steevast worden de besluiten daarvan politiek in stelling gebracht om aan te tonen dat de Vlaamse samenleving een kille samenleving dreigt te worden waarbij de kloof tussen rijk en arm steeds vergroot. Vaak vergeet men er bij te vermelden dat in de statistieken vaak de 'geïmporteerde armoede' een rol speelt.

De echte armoede in Vlaanderen blijft vaak verborgen. In steden krijgen we vaak een zichtbare concentratie van bestaansonzekerheid, maar de verborgen armoede leeft overal in Vlaanderen, ook op het platteland. Ze kan iedereen onverwacht treffen door een spiraal van bestaansonzekerheid en schulden. Op die

manier komt ook de middenklasse meer en meer onder vuur. Koppel dit gegeven aan de vergrijzing en een immigratie van een sociale onderklasse en je krijgt een explosieve cocktail. Deze verborgen armoede, vaak veroorzaakt door werkloosheid en de onmogelijkheid om leningen af te betalen, tast ook de geestelijke gezondheid aan.

Hoe kwetsbaar is onze samenleving? Iets meer dan 1 op de 10 Vlamingen (10,4 procent) moest in 2010 zien rond te komen met een inkomen onder deze armoederisicodrempel. Dat komt overeen met ongeveer 650.000 personen.⁶ Bepaalde doelgroepen worden echter geconfronteerd met een (veel) hoger armoederisico: 65-plussers, langdurig zieken, (vooral vrouwelijke) alleenstaanden, eenoudergezinnen, personen die niet werken, werkloze gezinnen, huurders en personen van vreemde afkomst. Het Vlaamse welzijns- en armoedebeleid heeft zich mede hierdoor gericht op een doelgroepenbeleid. Grote moeilijkheid blijft echter een goed beeld te krijgen van de reële armoede of bestaansonzekerheid. Er zit immers veel grijs in de officiële cijfers. De geïmporteerde armoede die zich vaak nestelt in de hangmat van onze sociale zekerheid, wordt in het officiële discours op één hoop gegooid met de mensen die tussen de mazen van het sociale vangnet vallen.

Beleid faalt. Een politiek ter bestrijding van armoede moet erop gericht zijn mensen uit de armoede

6 Armoede in Vlaanderen, website Vlaamse overheid.

te houden. Vlaanderen is bevoegd voor het beleid tegen armoede, maar beperkt zich tot het opzetten van een veelvoud aan acties en projecten, zonder een structuur en zonder meetbare doelstellingen. De projectmatige aanpak zonder bewezen meerwaarde leidt niet tot een verbetering op het terrein. De armoedeproblematiek blijft stijgen en dit zelfs volledig los van de huidige crisis. Het Vlaams Belang pleit er al jaren voor om deze projectmatige benadering onmiddellijk te stoppen en eindelijk werk te maken van een inclusief en gecoördineerd armoedebeleid van alle beleidsverantwoordelijken waarbij de échte problemen ten gronde worden aangepakt, gekoppeld aan haalbare en controleerbare doelstellingen. Binnen dit beleid dienen er prioriteiten te worden gesteld met aandacht voor de echte noden van de Vlaming.

Middelen veel te versnipperd. Al jaren klaagt het Vlaams Belang bij de bespreking van de begroting aan dat het beleid de - helaas schaarse - financiële middelen op een verkeerde, versnipperde wijze inzet. Dit leidt tot verspilling. Binnen sommige beleidsdomeinen is er echt nog ruimte voor besparingen. In plaats van de begroting te beschouwen als een taart waarvan iedere minister binnen zijn beleidsdomein een stuk toegewezen krijgt - maar waardoor de middelen niet altijd op een efficiënte wijze worden verdeeld - dient er te worden gekeken naar de echte prioriteiten die in Vlaanderen op een oplossing wachten. Een van die prioriteiten is een dege-

lijk sociaal beleid, waartoe ook armoedebestrijding behoort.

Armoede en immigratie. Ook de focus op de zogenaamde gekleurde armoede is zo'n achterhaalde beleidskeuze. De vele legale en illegale immigranten of asielzoekers die leven van een uitkering of een andere financiële tegemoetkoming, vallen natuurlijk op en kleuren de statistieken in dergelijke mate dat de sociale sector en de linkse politiek steeds opnieuw een aanleiding vinden om de subsidiekraan nog meer open te draaien. Niettemin verpauperen onze steden op grote schaal, kraken de ocmw's in hun voegen en zijn de sociale gevolgen van de ongebreidelde immigratie zonder meerwaarde onbetaalbaar geworden. Het voorrangbeleid en de stijgende budgetten lossen niets op, maar zorgen enkel voor een aanzuig-effect. Een immigratiestop is onontbeerlijk; zo niet blijft het dweilen met de kraan open.

2.2. Een andere kijk op een sociaal beleid

Werk helpt. Als principe geldt reeds langer dat de basisbescherming tegen armoede tewerkstelling is. Het globale Belgische armoederisico (ongeveer 15 procent) ligt hoger dan het Vlaamse cijfer en is daarmee een Europese middenmoter. De werkgelegenheidsgraad van inwoners tussen 20 en 64 jaar bedraagt hier 67,3 procent. Van de twaalf Europese lidstaten met een lager armoedepercentage dan België zijn er tien met een hogere werkzaamheidsgraad

dan ons land. Dat leren cijfers van Eurostat.⁷ Het is opvallend dat veel landen met een lager armoederisico dan België een veel hogere werkzaamheidsgraad hebben, bijvoorbeeld Nederland, Denemarken en Oostenrijk met een werkgelegenheidsgraad van meer dan 75 procent, terwijl het armoederisico onder de 13 procent ligt.

Een zorgzame samenleving. Wie wil gebruik maken van het vangnet van een zorgzame en solidaire samenleving, zal ook actief kunnen en moeten deelnemen aan die samenleving. Dat vereist een inzet op het vlak van werk of minstens een actief burgerschap door vrijwilligerswerk of gelijkaardige maatschappelijk gewaardeerde inzet. Het Vlaams Belang pleit voor een zorgzame samenleving, een gemeenschap waarvan de leden in nood worden opgevangen en waar rechten en plichten in verhouding staan. Binnen de grenzen van onze samenleving organiseren we ook de zorg voor de zwakkere. Strijden voor sociale rechtvaardigheid vinden we belangrijker dan het bestrijden van elke sociale ongelijkheid.

Stop de onrechtvaardigheid. Zo vinden we het stuitend onrechtvaardig dat vele mensen die hun hele leven hebben gewerkt en dus bijgedragen hebben aan het sociaal systeem, toch tussen de mazen van het net vallen als er iets fout loopt. Zij kunnen niet rekenen op voldoende bestaanszekerheid terwijl nieuwkomers van allerlei slag en zonder voorgeschie-

⁷ Alain Mouton in *Trends*, dinsdag 26 maart 2013.

denis en inzet in dit land, zomaar kunnen rekenen op leefloon en andere sociale voorrechten. Te veel gewone mensen blijven in de kou staan en worden het kind van de rekening.

Een andere aanpak. Om de strijd aan te binden met alle vormen van meer of minder verdoken vormen van armoede, is een sociaal welzijnsbeleid nodig dat armoede actief opspoot, zodat de verborgen armoede bovengespit wordt. Een goede detectie van armoede is van essentieel belang. Het Vlaams Belang wil daarom een meldpunt waar iedereen (sociale werker, arts, buur, school, enz.) een vaststelling van armoede kan melden. Hierin ligt vooral een taak voor lokale sociale diensten en het echte volwaardige Sociaal Huis dat het Vlaams Belang in alle gemeenten wil zien ontstaan en dat in de plaats moet komen van het ocmw. Wie met een vraag om ondersteuning naar het ocmw-loket toestapt, moet anders worden opgevangen. Het kan niet langer zijn dat sommige groepen het ocmw beschouwen als een loutere 'uitbetalingsinstelling'. Voor wie aanklopt bij het Sociaal Huis van de toekomst moet, indien nodig, een persoonlijke begeleiding mogelijk zijn. Dat kost in de eerste plaats geld, maar spaart op termijn ook veel geld uit. Dat geldt vooral voor leefloonontvangers die in een persoonlijk traject moeten worden begeleid. Een geïntegreerde benadering van de volledige inkomens- en uitgavenachtergrond én het betrekken van de omgeving, moeten leiden tot een financieel evenwichtige situatie voor iedereen.

Volwaardig Sociaal Huis in de steigers zetten.

Door integratie van de functies en het beleidsdomein van ocmw-voorzitter en schepen van Sociale Zaken, komt een structureel lokaal sociaal beleid in de meeste gemeenten stilaan op gang. Toch wil het Vlaams Belang dat dit nog beter wordt uitgewerkt. Al te vaak blijft het Sociaal Huis een virtueel gebeuren.

Om een aantal ondersteunende maatregelen en sociale verzekeringen beter bereikbaar en bekender te maken, wil het Vlaams Belang het Sociaal Huis van de stad of de gemeente ook een duidelijke loketfunctie geven, waar inwoners terecht kunnen met vragen omtrent sociale dienstverlening in hun gemeente, buurt of wijk. Het Vlaams Belang wenst dat het Sociaal Huis ook een aanspreek- en informatiepunt is waar de lokale bevolking terecht kan met vragen met betrekking tot hun rechten inzake gezondheidszorg, invaliditeits- en werkloosheidsuitkering. Laagdrempele toegang is een belangrijk succescriterium voor een hoogstaande kwalitatieve sociale hulpverlening. Uiteraard zullen de lokale sociale diensten ook zelf meer verantwoordelijkheid en mogelijkheden moeten krijgen om fraude en misbruik tegen te gaan.

Lokaal sociaal beleid sturen. Vele lokale sociale diensten leveren inspanningen om hun cliënten op weg te helpen in een evenwichtiger verhaal van rechten en plichten binnen een dragende gemeenschap. Toch blijven de vaak verschillende manieren

van aanpak door ocmw's een knelpunt. De Vlaamse overheid heeft hier nog een taak in het harmoniseren van standaarden en werkwijzen. Maar het blijft een onmiskenbaar feit dat de Belgische versnippering een doortastend en consequent welzijnsbeleid vaak onmogelijk maakt. Een vereenvoudiging, een betere verspreiding en een betere controle op misbruiken moeten in ieder geval basistaken zijn van de plaatselijke sociale diensten.

Automatische toekenning van rechten. De dienstverlening kan een pak eenvoudiger verlopen wanneer een aantal rechten (zoals studiebeurzen, pensioenrechten, tegemoetkoming voor gehandicapten, tariefverminderingen, enz.) automatisch worden toegekend aan rechthebbenden. Op die manier moet voorkomen worden dat mensen die behoren tot minder bevoorrechte groepen buiten hun wil uit de boot vallen en dat de verborgen armoede onder allerlei gedaanten blijft voortduren.

Budgetbeheer en schuldbemiddeling. Om een risico op armoede te vermijden, is niet enkel een inkomen nodig, maar moet men inkomen en uitgaven ook in balans hebben. Controle krijgen of herwinnen over uitgaven is in sommige gevallen niet altijd gemakkelijk, vooral wanneer men in een schuldenspiraal is terechtgekomen ten gevolge van bijvoorbeeld echtscheiding, langdurige ziekte of jobverlies. Daarom is het goed dat sociale diensten meer aandacht besteden aan goed budgetbeheer. Uit

onderzoek blijkt dat individuele budgetbegeleiding of groepswerking als zeer positief wordt ervaren en belangrijke vaardigheden bijbrengt om op een verantwoorde manier met geld om te gaan. Het is bedroevend dat op heel wat plaatsen wachtlijsten bestaan voor schuldbemiddeling. Een meer proactief beleid ter zake is dan ook noodzakelijk.

Verhoogde aandacht voor bestedingspatronen.

Ook een slecht bestedingspatroon kan mensen in de armoede duwen. Agressieve reclame en een drang 'om erbij te horen' zetten mensen aan tot een bestedingspatroon dat het eigen inkomen overtreft. Te veel mensen kopen luxeproducten op krediet. Een goed beheer van inkomen is essentieel. Het Vlaams Belang eist tevens een betere bescherming van de consumenten tegen misbruiken van kredietverstrekkers. De mogelijkheden voor consumentenkrediet moeten worden ingeperkt en gezinnen met financiële moeilijkheden moeten op dit vlak beter begeleid worden. In het middelbaar onderwijs dient er aandacht te gaan naar financiële educatie zodat jongeren erop worden voorbereid op eigen benen te staan.

Een betere rechtsbedeling. Veel Vlamingen kennen helaas hun rechten niet - of te weinig - en durven geen beroep doen op degelijk juridisch advies of deskundige begeleiding door een advocaat uit schrik voor het kostenplaatje. Nochtans zijn hier mogelijkheden voor mensen met een beperkt inkomen. Deze zijn te weinig bekend. Het Vlaams Belang vraagt

aandacht voor het verbeteren van de rechtsbedeling door het beter bekendmaken van het pro-deosysteem (goedkopere of gratis advocaat) en de mogelijkheden tot kosteloze rechtsbijstand (wegvallen van gerechtskosten). We zijn geen voorstander van de invoering van remgeld en evenmin van de verplichting voor advocaten om gratis te werken. Wel moeten de misbruiken worden aangepakt, die zeker in het vreemdelingenrecht schering en inslag zijn.

Wachlijsten in de zorg: de schande van Vlaanderen. Ondanks talrijke beloftes en goedbedoelde initiatieven uit het verleden slaagt de uitgebreide Vlaamse zorgsector er niet in de talrijke wachlijsten weg te werken. In vele sectoren blijven de wachlijsten aangroeien, bijvoorbeeld inzake sociale woningen, kinderopvang, bijzondere jeugdzorg, gehandicaptenzorg, geestelijke gezondheidszorg, ouderenzorg, enzovoort. Dit is een pijnpunt dat reeds veel te lang aansleept en waar het welzijnsbeleid geen doeltreffend antwoord op biedt. Met de besparingen die de Vlaamse regering doorvoert, leeft in diverse sectoren de vrees dat er de volgende jaren alvast geen beterschap komt.

Voor het Vlaams Belang moet elke Vlaming in functie van zijn behoeften een beroep kunnen doen op kwaliteitsvolle en betaalbare zorg en dit zonder lange wachttijden. In elk van hogergenoemde sectoren moeten duidelijke groeidoelstellingen geformuleerd worden en dient het nodige budget te worden voor-

zien. Hierbij is de uitbouw van een geïntegreerd zorgbeleid essentieel, met voldoende waarborgen voor de continuïteit tussen preventie, thuiszorg, eerstelijnszorg en residentiële zorg.

Zorg voor personen met een handicap: wachtlijsten onaanvaardbaar. Voor het Vlaams Belang is het onaanvaardbaar dat mensen die zorg dragen voor gehandicapten onvoldoende ondersteund worden. Het is eveneens onaanvaardbaar dat er niet alles aan gedaan zou worden om mensen met een handicap in staat te stellen volwaardig te participeren aan onze samenleving. Daarom is het belangrijk dat het gehandicaptenbeleid een gestroomlijnd, goed gecoördineerd beleid is en dat versnippering door middel van allerhande kleine projecten moet worden tegengegaan.

In de gehandicaptensector blijft de problematiek van de wachtlijsten het grootste probleem. Het is onaanvaardbaar dat in de gehandicaptensector het aantal personen met een dringende vraag om zorg dat niet geholpen kon worden (en dus op de wachtlijst belandde), in snel tempo is gestegen. Ook bij het persoonlijke assistentiebudget is de toestand even zorgwekkend en zijn er wachtlijsten.

Deze structurele wachtlijsten voor personen met een handicap blijven voor schrijnende toestanden zorgen, waarbij de levenskwaliteit van zowel de gehandicapten zelf als die van de mensen in hun directe

omgeving ernstig wordt aangetast. Het structureel wegwerken van de wachtlijsten, in het bijzonder in de gehandicaptensector, is dus een prioriteit. Er zijn financiële middelen en deze moeten bij voorrang worden besteed aan dringende noden.

Het Vlaams Belang pleit tevens voor de onmiddellijke uitbreiding van het persoonlijk assistentie-(PAB) en het persoonsgebonden budget (PGB). Gehandicapten die een eigen autonoom bestaan willen opbouwen en daarbij een beroep willen doen op thuisverzorging, moeten hiervoor financiële steun kunnen genieten via het PAB en het PGB.

Arm zijn maakt ongezond en ongezond arm. Deze boutade is helaas trieste realiteit. De kosten voor onze gezondheidszorg blijven stijgen. Dit heeft voor gevolg dat meer en meer mensen dringende noodzakelijke gezondheidszorgen uitstellen. Dit is niet aanvaardbaar. De kostprijs van zorg mag geen hinderpaal zijn voor mensen in armoede die zorg nodig hebben. En omgekeerd, een beroep moeten doen op zorg mag ook niet leiden tot armoede. Meer dan ooit is er nood aan een degelijk uitgebouwde sociale bescherming in Vlaanderen. Een reële maximumfactuur is hierbij geen overbodige luxe.

Pleidooi voor zorgzekerheid = gewaarborgd recht op zorg. Als gevolg van de lange wachtlijsten komen zowel de persoon met een handicap als de onmiddellijke omgeving onder enorme psychische druk

te staan, soms met wanhoopsdaden tot gevolg. Zij moeten kunnen rekenen op een gewaarborgd recht op zorg dat ook afdwingbaar is wanneer het echt nodig is. Deze zorgzekerheid kan worden gegarandeerd via de 'zorgvoucher' (zorgcheque), waarbij de aanvrager recht heeft op hetzij dagopvang, hetzij dag- en nachtopvang, waarbij de overheid de subsidiëring van de voorzieningen garandeert. Het voordeel hiervan is dat mensen de zorg voor een familielid langer op zich zullen nemen wanneer ze zich geen zorgen meer moeten maken voor de toekomst. Op deze wijze wordt er ook eindelijk werk gemaakt van de zorgvernieuwing.

Maximumfactuur in de thuiszorg. Zorg op maat is essentieel. Wie zorg nodig heeft, mag bovenop de lichamelijke zorgen ook niet nog eens geconfronteerd worden met financiële problemen omwille van de kostprijs van de zorg. Het Vlaams Belang is voorstander van een goed uitgebouwde en beschikbare thuiszorg en wil dat deze thuiszorg ook voor iedereen betaalbaar is. Aandacht voor thuiszorg is belangrijk zodat mensen in een zorgbehoevende situatie die ervoor kiezen om thuis te blijven, hier toe ook effectief de mogelijkheid krijgen zonder hierbij financieel te worden gediscrimineerd. De zorgverzekering komt op forfaitaire wijze tegemoet aan de niet-medische kosten van zwaar zorgbehoevende personen. Voor een belangrijke groep is het zorgverzekeringsforfait echter onvoldoende om alle thuiszorgkosten (persoonsverzorging, huishoude-

lijke verzorging, mantelzorgondersteuning, enz.) te vergoeden. Voor het Vlaams Belang kan het niet dat inkomensverschillen leiden tot een verschillende toegang tot de zorg, afhankelijk van de financiële draagkracht. De kostprijs van de zorg mag geen hinderpaal zijn voor mensen in armoede. Een beroep doen op zorg mag ook niet leiden tot armoede. Voor minder begoede Vlamingen moet daarom een systeem van maximumfactuur worden ontwikkeld die de financiële toegankelijkheid van de zorg voor iedereen garandeert. De begrenzing van de maximumfactuur moet in verhouding staan tot het inkomen en de eigendomssituatie.

Maximumfactuur in de ouderenzorg. Nog veel duurder dan thuiszorg - niet alleen voor de samenleving, maar ook voor de zorgbehoevende bejaarde zelf - is de residentiële ouderenzorg. Vanzelfsprekend is het de wens van de overgrote meerderheid van de bejaarden om zo lang mogelijk in de vertrouwde omgeving (thuis) te mogen leven. Door verminderde mogelijkheden om zelfstandig te functioneren, dringt een rusthuisopname zich evenwel in heel wat situaties op. Het is echter een feit dat de hoge rusthuisfacturen vaak een drempel zijn om die stap te zetten. Het gemiddelde pensioenbedrag volstaat immers niet om het verblijf in een rusthuis te kunnen betalen. Een rusthuisopname heeft zware financiële gevolgen, niet alleen voor de bejaarde, maar ook vaak voor zijn familie. Het Vlaams Belang pleit daarom voor de invoering van een maximum-

factuur in de residentiële ouderenzorg. Dit wil zeggen dat wanneer de kosten voor een verblijf in een regulier woonzorgcentrum (rusthuis) een bepaalde grens overschrijden, de overheid, naargelang inkomen en eigendomssituatie, het bedrag boven deze grens bijpast.

Het Vlaams Belang schaart zich aan de zijde van mensen die, buiten hun wil om, een zwakke positie in de samenleving innemen. Hulpbehoevende bejaarden behoren daar zonder enige twijfel ook toe. Wij zijn van mening dat het verstrekken van kwalitatief hoogstaande zorg aan deze mensen niet onderhevig mag zijn aan besparingen of winstbejag. De Vlaamse overheid moet toezien op een hoge normenstelling en voldoende controle in de rusthuissector. Private initiatieven voor ouderenzorg mogen natuurlijk winstgevend zijn, maar moeten in de eerste plaats vertrekken vanuit maatschappelijke bewogenheid en zorgzaamheid voor ouderen van dagen. De winst mag niet gehaald worden uit elementaire basiszorg (voeding, hygiëne, enz.). Ook in de openbare sector blijken soms onaanvaardbare besparingen van kracht.

De zorgzame gemeenschap ondersteunen en versterken. Het Vlaams Belang wil de zorgzame samenleving ontwikkelen door de gemeenschap te versterken en de individuele verantwoordelijkheid daarin te vergroten. Daarom heeft onze partij aandacht voor degenen die zorgende taken opnemen in hun

directe omgeving. De mantelzorger die zorg draagt voor zorgbehoevende mensen, zieken of ouderen verdient de ondersteuning van onze gemeenschap. Belangrijk hierbij is de uitwerking van een sociaal en fiscaal statuut voor de mantelzorger, waarbij de mantelzorger in de zorgperiode sociale rechten kan opbouwen en de opgebouwde sociale rechten kan behouden, met de erkenning als volwaardige partner in het geheel van de zorgverlening, gekoppeld aan sociale en financiële rechten, uitbreiding van de duurtijd van de periode van onderbreking van arbeidsactiviteiten, verhoogde belastingvrije sommen met uitbreiding van het belastingvoordeel voor inwonende zorgbehoevende familieleden jonger dan 65 jaar, fiscale aftrekmogelijkheden voor de kosten gemaakt in de hoedanigheid van mantelzorger, professionele begeleiding van de mantelzorger, meer aandacht in de opleiding en nascholing bij zorgdisciplines en waarborgen voor een onmiddellijke opvang bij problemen of in crisissituaties.

Ook de garantie dat er in een moeilijke situatie onmiddellijk kan worden voorzien in tijdelijke opvang, is noodzakelijk. Daarom is de uitbreiding van dagverzorgingscentra en centra voor kortverblijf belangrijk. Een verdere uitbouw van de thuiszorg met uitbreiding van het aantal zorgverstrekkers en hulpverleners is noodzakelijk opdat mensen die kiezen voor thuiszorg kwalitatief en kwantitatief voldoende ondersteund kunnen worden.

2.3. Gezinnen beschermen en armoede tegen- gaan

Het Vlaams Belang is vooral beducht voor de nieuwe vormen van armoede die onze samenleving bedreigen. De Vlaamse gezinnen zijn - in tegenstelling tot wat velen menen te denken - niet immuun voor de bedreigingen die ook in de ons omringende landen opdoemen. De gezinnen en de zwakkere groepen moeten worden behoed voor een schuldenspiraal en de bestaande armoede moet structureel worden teruggedrongen. Dat is de beschermende taak van onze Vlaamse zorgzame samenleving.

2.3.1 Gezinnen beschermen

Het gezin als hoeksteen van de samenleving. In de eerste plaats moeten we de kern van een zorgende gemeenschap en samenleving, het gezin, beschermen. Het Vlaams Belang heeft daarom een aantal concrete bakens uitgezet om gezinnen in Vlaanderen de financiële ruimte te bieden die ze nodig hebben om zich volwaardig te ontplooiën, met inbegrip van het verwelkomen en opvoeden van kinderen.

Kinderbijslag naar Vlaanderen. Het Vlaams Belang pleit voor een aanpassing van het systeem van kinderbijslag aan de noden van het hedendaagse Vlaamse gezin. Het huidige systeem is te complex en voorziet niet in toereikende uitkeringen. De basisbedragen belopen vandaag slechts 90,28 euro voor een eerste, 167,05 euro voor een tweede en 249,41 euro vanaf

het derde kind. Deze bedragen zijn aantoonbaar niet kostendekkend. Het is ook allerm minst logisch dat de tegemoetkoming het kleinst is, wanneer de kosten het grootst zijn. Ook is het onrechtvaardig dat wanneer het oudste kind niet langer ten laste valt, meteen een toelage voor een jongste kind wegvalt. Voorts bestaan er vier grote stelsels (werknemers, zelfstandigen, ambtenaren en behoeftige gezinnen) en worden identieke bedragen door maar liefst 19 verschillende kassen uitbetaald. Voor ons is elk kind gelijkwaardig, maar niet alle kosten zijn voor ieder kind en leeftijd gelijk. Onafhankelijk van het inkomen of het beroepsstatuut van de ouders, willen wij dat het bedrag voor elk kind in een identieke situatie hetzelfde is. Een eerste vereenvoudiging zou bestaan in het vervangen van alle stelsels door één systeem en de verschillende kassen door één sociaal overheidsloket.

Anders dan de huidige regeling voorziet, stelt het Vlaams Belang voor de eerste drie kinderen een gelijk bedrag uit te keren van telkens 250 euro. Men mag ervan uitgaan dat gezinnen voor de eerste drie kinderen een gezinsbonus verdienen, omdat de kosten voor de eerste kinderen het grootst zijn. Voor het vierde kind stellen we voor om een bedrag van 90 euro uit te keren en vanaf het vijfde 50 euro per kind. Het spreekt voor zich dat alle sociale toeslagen alsook de schoolpremie, die onder de huidige regeling worden voorzien, behouden blijven. Ook eenoudergezinnen moeten blijven genieten van de voorziene sociale toeslag.

Het spreekt voor zich dat het nieuwe kinderbijslagstelsel maar ingaat voor de nieuw geboren kinderen en dat dus niet geraakt wordt aan de verworven rechten voor de kinderen in het huidige stelsel. Voor de reeds geboren eerste en tweede kinderen willen we de kinderbijslag stelselmatig optrekken.

De overheid moet steeds gerechtigd zijn om de uitkering van het kindergeld voor bepaalde duur stop te zetten, indien duidelijk blijkt dat een schoolplichtig kind herhaaldelijk spijbelt.

In de zelfde logica van het nieuwe kinderbijslagstelsel willen we ook het systeem van fiscale aftrek voor kinderen hervormen. Vandaag leidt een eerste kind tot een fiscale vrijstelling van 1.440 euro, een tweede 2.280, een derde 4.610 en een vierde en ieder volgend kind 5.150. We wensen deze verouderde regeling geleidelijk en op termijn om te keren naar een systeem met grotere aftrek voor de eerste drie kinderen en minder aftrek vanaf het vierde kind. Globaal moet deze hervorming budgettair neutraal blijven.

Kindergeld naar het buitenland? Er bestaan allerlei regelingen die een uitzondering vormen op de verblijfsvoorwaarde in België waardoor er kinderbijslag kan uitbetaald worden voor in het buitenland verblijvende kinderen van EU-burgers en van onderdanen van landen waarmee België bilaterale verdragen heeft afgesloten. Het Vlaams Belang bepleit een herziening van een aantal bilaterale verdragen inzake

kinderbijslag teneinde bestaande ongerijmdheden weg te werken. Indien deze landen de voorgestelde wijziging afwijzen, dienen de verdragen (zoals voorzien wordt in de verdragsteksten zelf) opgezegd te worden.

Opvoedersloon. Een ouder, man of vrouw, die er voor kiest om thuis een zorgende taak op te nemen, mag daarvoor niet financieel afgestraft worden. De invoering van een opvoedersloon zal dit verhinderen en aldus de vrije keuze om thuis of buitenhuis te werken, garanderen. Het opvoedersloon zou bestaan uit een uitkering voor de thuiswerkende ouder, die overeenstemt met de huidige onderbrekingsvergoeding voor voltijds tijdskrediet van de rva (momenteel 707 euro netto per maand). Per kind voorzien we een opvoedersloon van 24 maanden, met een maximum van zes jaar per gezin.

Om te verhinderen dat een ouder die tijdelijk uit het arbeidsproces stapt om de kinderen op te voeden, inboet op de verworven sociale zekerheidsrechten, voorzien wij een sociaal statuut voor de thuiswerkende ouder. Deze is daardoor verzekerd tegen ziekte en invaliditeit, bouwt pensioenrechten op, kan na afloop van die periode een werkloosheidsuitkering ontvangen en kan voor de rechtgevendende kinderen aanspraak maken op kinderbijslag voor werknemers. Uiteraard is de uitkering van een opvoedersloon ook aan voorwaarden en beperkingen gebonden. Het recht op een opvoedersloon geldt enkel voor het

grootbrengen van kinderen van 0 tot 12 jaar. Het opvoedersloon is niet combineerbaar met een andere uitkering, beroepsactiviteit of bedrijfsinkomen. De concrete uitwerking van het opvoedersloon mag in geen geval een bijkomende tak van de sociale zekerheid tot stand brengen.

De financiering zal gedeeltelijk gecompenseerd worden door een verschuiving bij andere uitkeringen en dit voornamelijk bij de werkloosheidsvergoedingen en bij de tijdskredietstelsels, terwijl logischerwijze de fiscale aftrekken voor kinderopvang zullen afnemen. Tot slot is de overheid gerechtigd om de uitkering van het opvoedersloon te allen tijde stop te zetten, indien blijkt dat de thuiswerkende ouder zich niet aan de voornoemde restricties houdt, of wanneer hij/zij zich hier om andere redenen toe genoodzaakt voelt.

Kinderopvang verbeteren. Ondanks investeringen is het aanbod aan kinderopvang in Vlaanderen nog lang niet behoeftendekkend. In veel Vlaamse steden en gemeenten bestaan lange wachtlijsten voor kinderopvangplaatsen. Nochtans is kinderopvang vanuit sociaal oogpunt belangrijk. Kinderopvang is voor gezinnen met kinderen vaak een noodzakelijke voorwaarde voor activering op de arbeidsmarkt. Tewerkstelling is de beste waarborg tegen armoede. Het Vlaams Belang wil daarom een voldoende aanbod aan kinderopvangplaatsen realiseren in de gesubsidieerde en zelfstandige kinderopvang, via een

performant investerings- en aanmoedigingsbeleid. Dit moet garanderen dat arbeidsactieve Vlamingen of Vlamingen die een opleiding volgen die tot tewerkstelling moet leiden voor hun kinderen probleemloos een plaats vinden in de kinderopvang. Het Vlaams Belang is van oordeel dat voor de toegang tot kinderopvang absolute voorrang moet worden gegeven aan arbeidsactieve Vlamingen. Voor Vlaamse ouders die een opleiding volgen, moet een aanbod van deeltijdse kinderopvang voorzien worden voor tijdens de lesuren. Het Vlaams Belang wil tevens dat de nodige initiatieven worden genomen die de sector van de kinderopvang rendabel houden, zodat de betaalbaarheid van de kinderopvang voor de ouders wordt gegarandeerd. Het Vlaams Belang blijft onomwonden pleiten voor een volwaardig werknemersstatuut voor onthaalouders.

Jongeren in problematische opvoedingssituaties.

Ook jongeren krijgen op verschillende manieren de aandacht van het Vlaams Belang. Onze samenleving moet meer begrip hebben voor de moeilijke situatie waarin vele jongeren leven. Er dient meer te worden geïnvesteerd in de hulp voor deze jongeren. Onze aandacht dient dan ook in het bijzonder te gaan naar de grote groep van jongeren in een problematische opvoedingssituatie. Het versnipperde beleid rond de bijzondere jeugdbijstand leidt vaak tot uitzichtloze situaties voor kinderen. Op de eerste plaats moet er voorrang worden verleend aan de gezinsondersteunende maatregelen binnen de integrale jeugdhulp-

verlening. Er moeten meer aandacht en middelen gaan naar thuisbegeleiding. Soms is plaatsing noodzakelijk. Maar er zijn lange wachtrijen. Opvangmogelijkheden zitten vol, wachtlijsten voor ambulante begeleiding bedragen gemiddeld één jaar. De situatie dreigt te escaleren en dit is onaanvaardbaar. Wat men nu niet investeert in de opvang van jongeren, zal men later moeten investeren in de opvang van volwassenen. Er is dringend nood aan een gedifferentieerd plaatsingsbeleid, waarbij rekening gehouden wordt met de specifieke problematiek van de jongeren, zodat zij in de juiste inrichting geplaatst worden. Ook willen we meer aandacht voor trajectbegeleiding voor jongeren met een complexe problematiek en voor licht mentaal gehandicapte jongeren vanaf 18 jaar, gekoppeld aan de uitbouw van voorbereidingshuizen waar jongeren worden voorbereid op deze trajectbegeleiding.

Belangrijk hierbij is dat deze jongeren, die helaas niet thuis kunnen worden opgevangen en opgevoed, in deze instellingen de juiste aandacht, ondersteuning, begeleiding en discipline krijgen zodat ze later op eigen benen kunnen staan. Er is nood aan meer middelen om de jeugdconsulenten bij de jeugdrechtbank hun job te laten doen. Ook pleegzorg kan een belangrijk alternatief zijn voor deze jongeren.

2.3.2. Strijd tegen verborgen armoede aanbinden

De bestaande armoede, zeker ook de verborgen ar-

moede, moet structureel worden teruggedrongen. Een van de meest kwetsbare groepen die lijdt onder (verborgen) armoede, is de groep van ouderen. In Vlaanderen is 1 op 10 inwoners arm. Bij de ouderen is dat 1 op 5. Ouderen lopen dus twee keer zoveel risico om in armoede terecht te komen. Concreet betekent dit dat meer dan 200.000 vijfenzestigplussers een inkomen hebben dat onder de armoeddrempel ligt (899 euro voor een alleenstaande). De redenen voor deze verhoogde armoede bij ouderen zijn divers maar in de eerste plaats speelt inkomen een rol. De pensioenen zijn in België bij de laagste pensioenen van Europa. Hierdoor hebben vooral de oudste ouderen en alleenstaande oudere vrouwen een hoger armoederisico. In het bijzonder degenen die niet kunnen steunen op een bijkomende pensioenpijler. Een aantal cijfers moet dat duidelijk maken.⁸ Zo hebben 40.048 alleenstaande vrouwen een rustpensioen onder de armoedegrens. In dit land kost een verblijf in een woonzorgcentrum gemiddeld ruim 1.500 euro per maand, terwijl een gemiddeld pensioen 1.119 euro, bedraagt. Drie op de 10 bewoners kan met het beperkte inkomen de factuur niet betalen.

Het is duidelijk dat naast het wegwerken van een aantal discriminaties in de pensioensector werk moet gemaakt worden van een verbetering van de laagste pensioenen.

8 Brochure armoede Vlaamse ouderenraad 2010.

Onderschatting armoede bij zelfstandigen. Een van die verborgen groepen uit de middenklasse is deze van de zelfstandigen, waar de problematiek zwaar wordt onderschat: 15 procent leeft structureel in armoede. Dat leert ons een onderzoek van professor Johan Lambrecht (HUB) in opdracht van het steunpunt Armoede van de Vlaamse overheid. Structurele armoede slaat op zelfstandigen in hoofdberoep die langer dan 7 opeenvolgende jaren onder de armoedegrens duiken. Zelfstandigenorganisaties klagen aan dat overheden weinig rekening houden met deze gegevens en vragen een aantal maatregelen. Ook voor landbouwers geldt grotendeels dezelfde problematiek. Voor beide doelgroepen moeten de lokale sociale diensten een specifieke aanpak uitwerken. De hogere overheid moet daar zeker sturend in optreden. Het Vlaams Belang pleit dan ook voor een dringende herziening van de berekening van sociale bijdragen voor zelfstandigen. De huidige berekeningswijze (waarbij men 3 jaar terug in de tijd gaat) komt helemaal niet overeen met de economische realiteit van de zelfstandige. Daarnaast onderschrijven we het pleidooi van zelfstandigenorganisaties voor een sociale stopzettingvergoeding en een transparantere werking van de commissie voor vrijstelling van sociale bijdragen. Het Vlaams Belang onderschrijft ten volle de recente uitbreiding van de faillissementsverzekering voor zelfstandigen naar o.a. overmacht.

Alleenstaanden en jongeren steeds meer onder druk. Alleenstaande ouders of alleenstaanden, zelfs

met een inkomen uit werk, botsen vaak tegen de grenzen van het armoederisico. Pas tamelijk recent komen die cijfers in de statistieken bovendrijven. Het beleid speelt daar nog niet of minstens onvoldoende op in. Bij het aanpakken van deze problematiek moet de overheid eerder kijken hoe kosten te verminderen in plaats van vaak vruchteloos en duur trachten te remediëren aan de inkomstenkant. Bij deze doelgroep is het knelpunt immers voornamelijk de hoge en steeds stijgende vaste kosten waar gezinnen met één inkomen tegen op moeten boksen. Net dat probleem hebben deze doelgroepen gemeen met alleenstaande jongeren.

Kosten onder controle houden. Bedreiging van onze koopkracht komt niet enkel door onrechtvaardigheid of pech maar ook door de stijging van een aantal uitgaven. Als verbruiker hebben we niet altijd voldoende greep op een aantal kosten. De laatste jaren kennen we een opmerkelijke stijging van een aantal basiskosten zoals de energie- en drinkwaterfactuur. De meeste waarnemers gaan er van uit dat deze kosten in de nabije toekomst zullen blijven stijgen. Door de overheid worden er een aantal corrigerende maatregelen genomen zoals een basislevering afhankelijk van de gezinssamenstelling. Toch nemen deze zogenaamde sociale maatregelen een aantal problemen niet weg.

Hoge energie- en waterfacturen schuld van de overheid. Het Vlaams Belang klaagt reeds lang het

hoge overheidsbeslag in de energiekost aan. Taksen en btw, maar ook de dure distributie van energie maken ongeveer twee derde van onze energiefactuur uit. Het is duidelijk dat daar ingrepen nodig zijn. Het Vlaams Belang wil dat de btw op energie, op gas, stookolie en elektriciteit naar het basistarief van 6 procent komt voor de normale verbruikshoeveelheid die ieder gezin nodig heeft. Ook willen we een sociale vrijstelling per gezinslid voor de zuiveringskosten van een basishoeveelheid water.

2.3.3 Betaalbare huisvesting; sociale verdringing tegen- gaan

Huisvesting betaalbaar maken en houden. Een andere vaste kost waar we als verbruiker weinig greep op hebben, is de kost van huisvesting. Voor gezinnen met een bescheiden inkomen is het steeds moeilijker om aan een betaalbare en degelijke woning te komen. Het Vlaams Belang is voorstander van een beleid dat het woningbezit stimuleert. Het bezit van een eigen woning is niet alleen de beste waarborg tegen armoede, maar ook de beste garantie voor een kwalitatieve huisvesting. Wie niet over voldoende financiële middelen beschikt, dient zich echter te wenden tot de private of sociale huurmarkt. Het Vlaams Belang is voorstander van een offensief woonkwaliteitsbeleid in de private huursector dat voor iedereen een menswaardige huisvesting garandeert. Daarom moet huisjesmelkerij genadeloos bestreden worden. Huisjesmelkers maken misbruik van de zwakke sociale positie van huurders om wo-

ningen te verhuren zonder enig comfort of die zelfs gezondheidsrisico's meebrengen voor de huurders. Het aantal wooninspectiecontroles moet daarom toenemen en het bestaande wettelijke arsenaal tegen huisjesmelkerij (herstelvordering, terugvordering herhuisvestingskosten en sociaal beheersrecht) moet meer worden toegepast. Tegen hardleerse huisjesmelkers moet een actief vervolgingsbeleid worden gevoerd.

Sociale huisvesting opwaarderen. Het Vlaams Belang is van mening dat de Vlaamse sociale huisvesting geen sociaal vangnet mag worden, zoals sommige partijen wensen, maar een echte volkshuisvesting moet zijn waar Vlamingen met een bescheiden inkomen een woning kunnen huren aan een redelijke prijs. De Vlaamse sociale huisvesting wordt ten gevolge van de massa-immigratie in toenemende mate geconfronteerd met problemen van gettovorming en onleefbaarheid. Het Vlaams Belang wil daarom het aandeel vreemdelingen per sociaal wooncomplex en per sociale woonwijk beperken tot 10 procent van het huurdersbestand. In de sociale huisvesting mogen bovendien enkel vreemdelingen worden toegelaten die minstens zeven van de acht voorbije jaren in ons land hebben verbleven en minstens drie jaar gewerkt hebben.

Om verdere gettovorming tegen te gaan en een goede sociale mix te bereiken, moet er gewerkt worden aan kleinschalige sociale woonprojecten die op een

oordeelkundige manier in de steden en gemeenten worden ingeplant. De huidige inkomensmaxima voor kandidaat-huurders zijn te laag, zodat vrijwel alleen mensen met een leefloon of een vervangingsinkomen in aanmerking komen voor huur. Voor een goede sociale mix moeten deze plafonds met 20 procent en in bepaalde streken zelfs met 30 tot 40 procent opgetrokken worden. Dit betekent dat er extra zal moeten geïnvesteerd worden in sociale woningbouw. De samenwerking met de privésector en met overheidsinitiatieven zoals Vlabinvest dienen geïntensifieerd te worden. In afwachting van de realisatie van een voldoende groot aantal nieuwe sociale woningen moet het systeem van huursubsidies verder uitgebouwd worden, zodat mensen die op wachtlijsten staan tijdelijk geholpen kunnen worden.

Daarnaast wil het Vlaams Belang dat werk wordt gemaakt van een intensievere opsporing van fraude. Het beperkte sociale huisvestingspatrimonium moet optimaal aangewend worden. Sociale woningen moeten toekomen aan de personen die er recht op hebben, niet aan bedriegers. Het Vlaams Belang wil dat in dit kader eindelijk werk wordt gemaakt van een controle op fraude door buitenlanders die hier een sociale woning huren en een onroerend goed in het buitenland bezitten. Vreemdelingen die in Vlaanderen een sociale woning huren, moeten daarom een uittreksel uit het kadaster van hun thuisland overmaken dat zij er geen onroerend goed in eigendom hebben. Bij vermoeden van fraude moet een

fraudeonderzoek in het buitenland worden gevoerd. Ook blijven we eisen dat de Vlaamse Wooncode wordt aangepast. Het volstaat immers niet dat alleen maar de bereidheid om Nederlands te leren wordt getoetst. Iedereen verklaart zich daartoe 'bereid', maar niet iedereen leert daarom ook Nederlands. Het is dus de taalkennis zelf die moet worden getoetst.

Ten slotte moet ook het systeem van het Vlaams Woningfonds geheel worden herzien. Dit komt vandaag veel te weinig tegemoet aan de noden van jonge Nederlandstalige gezinnen. Ook hier moeten de inkomensgrenzen en de doelgroepen herzien worden.

Lokaal sociaal woonbeleid. Het Vlaams Belang wil dat elke gemeente zijn verantwoordelijkheid neemt in de uitbouw van een sociale huurpatrimonium, zodat personen met een inkomen dat onvoldoende is om een aangepaste private huurwoning te huren, terecht kunnen in een sociale woning in de eigen gemeente en niet noodgedwongen moeten verhuizen naar een stad of gemeente waar wel voldoende sociale huisvesting aanwezig is. Toewijzingsreglementen moeten een voorrang voor personen die wonen of werken in de gemeente garanderen. Specifiek voor ouderen stelt het Vlaams Belang voor dat binnen de sociale huisvesting voldoende aandacht aan hen besteed wordt. Het Vlaams Belang wil dat de sociale huisvestingssector een sterkere rol gaat spelen in de woonzorgzones. Binnen loopafstand van winkels en

centra voor zorg- en dienstverlening moet indien mogelijk een aanbod van aan ouderen aangepaste sociale woningen voorzien worden.

Alternatieve woonvormen mogelijk maken. Maar ook alternatieve woonvormen waar alleenstaande jongeren en ouderen hun stek kunnen vinden en vaste kosten kunnen delen, botsen op administratieve obstakels. Deze alternatieve woonvormen komen niet van de grond omdat ook hier weer de verschillende bestuursniveaus elkaar voor de voeten lopen. De Vlaamse overheid kan wel iets doen aan de regelgeving op het vlak van ruimtelijke ordening, maar heeft niet de fiscale spelregels in handen die het onder een dak wonen van verschillende (eenpersoons) gezinnen of generaties mogelijk moet maken. Op dit ogenblik vindt een enorme woonverdunding plaats door de nefaste maatschappelijke evolutie ten gevolge van het opbreken van gezinnen. Door het mogelijk maken van kostendelend wonen moet deze woonverdunding worden tegen gaan!

Sociale verdringing houdt aan. De snelle stijging van de bevolking is een verhaal dat nauw samenhangt met de ultra-lakse immigratiepolitiek. Zo nam in 2011 de buitenlandse bevolking in het Vlaams Gewest toe met 25.413. In werkelijkheid groeide het aantal buitenlanders aan met 38.354, maar dit wordt gecamoufleerd doordat er 12.941 buitenlanders in de loop van 2011 de Belgische nationaliteit verwierven. Dit betekent dat 87 procent van de Vlaamse bevolkingsgroei (44.127)

in 2011 rechtstreeks te maken heeft met immigratie, de bevolkingsaangroei bij allochtone 'Belgen' niet meegerekend.

Dat laatste is uiteraard het meest zichtbaar in de steden. In Antwerpen bijvoorbeeld steeg het aantal vreemdelingen met 8,5 procent of 7.374 (van 86.782 naar 94.156). De officiële buitenlandse bevolking krom daardoor van 17,6 naar 18,7 procent van de totale Antwerpse bevolking in nauwelijks 12 maanden tijd. Daarbij werd niet eens rekening gehouden met de 4.549 buitenlanders die in 2011 Belg werden. In datzelfde jaar daalde de autochtone bevolking met minstens 2.380 mensen. De zogeheten 'witte vlucht' uit de stad is dus nog altijd bezig. Wie stelt dat jonge autochtone gezinnen opnieuw massaal kiezen voor de stad, neemt zijn wensen voor werkelijkheid. Uiteraard zijn er een aantal jonge autochtone gezinnen die bewust kiezen voor de stad en er zelfs komen wonen, maar er zijn er ieder jaar nog veel meer die de stad ontvluchten.

Ook in de Vlaamse Rand rond Brussel blijft de ont-nederlandsing pijlsnel doorgaan. Wonen wordt er voor de autochtone bevolking veel te duur. Bovendien stellen we ook hier een toenemende gettovorming vast. De bescheiden, verstedelijkte woonwijken worden er systematisch door immigranten ingenomen. In heel wat klassen in gemeenten als Zellik en Strombeek zitten nauwelijks nog Nederlandstalige kinderen. Met N-VA-minister Bourgeois als minister van de Vlaamse Rand is er helemaal geen trendbreuk gekomen. Zijn

partij maakt er van betaalbaar wonen absoluut geen prioriteit.

Wonen in eigen streek. Om de sociale verdringing en de gettovorming tegen te gaan, moet er zowel in de steden als in de brede Vlaamse Rand, de gemeenten aan de grens met Nederland en aan de Vlaamse kust een veel actiever overheidsbeleid komen inzake wonen. Dit dient te gebeuren via gemeentelijke of stedelijke woonregies, een intensieve samenwerking met de sociale woningmaatschappijen en publiek-private samenwerking tussen lokale besturen en projectontwikkelaars. Op die manier moeten er op systematische wijze (o.m. via actief gebruik van het voorkooprecht) oudere woningen en bouwgronden worden opgekocht, zodat er gegroepeerde woonprojecten gerealiseerd kunnen worden, die de woonkwaliteit van hele wijken opnieuw kunnen optrekken. Daarbij moet een actief voorrangbeleid worden gevoerd voor wie Nederlands-talig is. Op die manier kan er in snel tempo gewerkt worden aan een betere sociale mix, zodat de verloeding wordt tegengegaan en onze volkse wijken opnieuw aantrekkelijk worden voor Vlaamse gezinnen. Ook moet het Grond- en Pandendecreet worden aangepast: in de Vlaamse Rand moet het gebruik van het Nederlands als thuistaal gelijkgesteld kunnen worden met het bezit van een voldoende band met de streek. De bemoeienissen van Europa ter zake moeten ophouden. De middelen voor Vlabinvest moeten jaarlijks met minstens 25 miljoen euro worden opgetrokken.

Hoofdstuk 3

Vlaanderen wérkt

3.1. België bedreigt onze welvaart en jobs

Onze bedrijven wisten de wereldwijde crisis van 2009 nog zonder al te veel kleerscheuren te doorstaan. Bij de huidige crisis is dat niet langer het geval. Het aantal faillissementen neemt almaar toe. Maand na maand worden nieuwe records opgetekend. Vooral Vlaanderen, met zijn open economie, wordt hard getroffen. Steeds meer productieve en creatieve mensen delen in de klappen. In het najaar van 2012 was er het Ford-drama in Limburg. In april trokken de vertegenwoordigers van Volvo-Gent aan de alarmbel: over een kleine twee jaar dienen belangrijke keuzes te worden gemaakt; de evolutie van de loonkosten zal daarbij een cruciale rol spelen. Volvo is lang niet alleen. Onze economie en onze welvaart staan op het spel.

Hoge loonlasten

De hoge lasten op arbeid vormen inderdaad het allerbelangrijkste probleem waarmee de bedrijven kampen. De Belgische loonkost is bij de hoogste van Europa en ligt een pak hoger dan in de buurlanden, onze belangrijkste handelspartners. Volgens de nieuwste cijfers voor 2012 van het Europees statistisch bureau Eurostat bedraagt de loonkost per uur in België gemiddeld 37,2 euro tegenover 28 euro in de hele eurozone. In Nederland bedraagt de loonkost gemiddeld 32 euro per uur, in Frankrijk 34,2 euro en in Duitsland 30,4 euro. Dit immense verschil leidt tot een loodzware concurrentiele handicap.

Zo mogelijk nog verontrustender is dat de loonkosten in ons land ook sneller stijgen dan in de buurlanden. Tussen 2008 en 2012 is er sprake van een stijging van de gemiddelde Belgische loonkost met 13,1 procent, in de hele eurozone komt Eurostat uit op een stijging met 8,7 procent. In Duitsland blijft de stijging beperkt tot 9,1 procent, in Frankrijk tot 9,5 procent en in Nederland tot 7,5 procent. Het verlies aan concurrentiekracht is de voorbije jaren dus nog toegenomen. Volgens de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven moet de tussen 1996 en 2012 gecumuleerde uurloonhandicap ten opzichte van de private sector van Duitsland, Nederland en Frankrijk (onze belangrijkste handelspartners) geraamd worden op 5,1 procent. Daar bovenop moet volgens de Nationale Bank nog een gestegen productiviteitshandicap worden geteld. De totale gecumuleerde handicap met de drie buurlanden bedroeg in 2012 maar liefst 12,8 procent.⁹

Zowel ACV als ABVV hebben de hoge loonlasten lange tijd op een systematische en schromelijke wijze geminimaliseerd. Pas heel recent, naar aanleiding van 1 mei, erkende het ABVV eindelijk het loonkostprobleem, maar opnieuw draaide de vakbond zijn achterban een rad voor de ogen met de stelling dat dit kon weggetoverd worden via de aanpak van de fiscale fraude. De demagogische cijfers (13 miljard euro) werden meteen door alle deskundigen doorprikt.

9 Jaarverslag Nationale Bank 2012, februari 2013.

De regering Di Rupo wil de immense loonkostenkloof met de buurlanden pas dempen tegen 2018. Dat is lichtjaren te laat. Er is bovendien geen enkel concreet plan uitgewerkt en de genomen maatregelen stellen niets voor. Er werden enkele selectieve initiatieven genomen ter waarde van amper 300 miljoen euro, terwijl een substantiële daling van de loonlasten een miljardenoperatie vergt. Intussen dreigen steeds meer bedrijven in moeilijkheden te komen. En ook in de buurlanden zal men de komende jaren niet stil zitten. Als de concurrentiekracht van onze ondernemingen niet veel sneller en veel drastischer wordt aangezwengeld, zullen we nog veel meer marktaandeel verliezen en dreigt een nog veel grotere werkloosheid.

Hoge werkloosheid

Eind april telde de vdab 210.176 werkzoekenden in Vlaanderen of een werkloosheidsgraad van 7,09 procent. Ten opzichte van april 2012 is er een toename van 18.781 werklozen (+9,8 procent). Bijzonder verontrustend is het aandeel van de jeugdwerkloosheid. Momenteel vinden bijna 42.920 jongeren in Vlaanderen geen job, een stijging met 15,5 procent op jaarbasis. Een vijfde van alle werklozen is jonger dan 25 jaar.

Die percentages liggen nog steeds een stuk lager dan in Wallonië (245.475 werkzoekenden in maart 2013 of 15,7 procent) en Brussel (20,5 procent). In 1989, bij de start van het Brussels Hoofdstedelijk gewest,

lag de werkloosheid nog op 12,4 procent. In deze stad van 1.150.000 inwoners zijn er vandaag officieel meer dan 108.254 niet-werkende werkzoekenden! De jeugdwerkloosheid (jongeren onder de 25) bedraagt er 34 procent. In sommige Brusselse wijken zien we zelfs dramatische percentages van 40 en 50 procent werkloze jongeren. Dit zijn Zuid-Europese cijfers, die even tragisch zijn als deze van Griekenland en Spanje. Nochtans is Brussel met 675.000 arbeidsplaatsen zelf het grootste werkgelegenheidsbekken van het land.

Ook de leeflooncijfers voor Brussel zijn indrukwekkend. Terwijl er begin 2012 in heel Vlaanderen 23.855 mensen een leefloon ontvingen (of 0,38 procent van de bevolking), waren er dat in Brussel 27.213 (2,39 procent) of ruim zes keer zoveel. Alleen al in Molenbeek zijn er 3.744 leefloners of 4 procent van de inwoners. Indien het gezin van een leefloner gemiddeld 2,5 personen telt, leeft maar liefst 10 procent van de Molenbekenaren van een leefloon.

Wij blijven ons verbazen over de onvoorstelbare gelatenheid die de bewindvoerders aan de dag leggen wanneer ze geconfronteerd worden met de desastreuze Brusselse cijfers. Blijkbaar berust men in het feit dat zoveel jonge mensen - hoofdzakelijk allochtonen - zich nestelen in de werkloosheid en wellicht heel hun leven lang zullen doorbrengen in nutteloosheid. Dit is zonder meer stuitend. Men hoopt deze jonge-

ren koest te houden met uitkeringen, maar vroeg of laat zal deze situatie van georganiseerde uitzichtloosheid ontploffen. Vanzelfsprekend hangt deze situatie heel nauw samen met het volkomen uit de hand gelopen open-grenzen-beleid van de voorbije 25 jaar, het institutionele wanbeleid in de hoofdstad en de zelfgenoegzaamheid van een volstrekt onbekwame politieke kaste in Brussel.

Over vijf jaar zullen er nog meer werklozen zijn dan vandaag al het geval is. Dat voorspelt het Federaal Planbureau in zijn economische vooruitzichten voor 2012-2017. De komende vijf jaar zouden er in België weliswaar 209.000 nieuwe jobs bijkomen, maar dat is onvoldoende om de groei van de beroepsbevolking, voornamelijk een gevolg van de aanhoudende immigratie, op te vangen. Op die manier zullen er tegen 2017 nog eens 33.000 werklozen bijkomen in België. In die context is het volstrekt onbegrijpelijk dat het open-grenzen-beleid blijft voortduren. Zo blijft het natuurlijk dweilen met de kraan open.

Ook de drie traditionele vakbonden hebben een belangrijke verantwoordelijkheid voor de hoge werkloosheidscijfers. Hun onverschilligheid voor dit ontzaglijk probleem heeft in grote mate te maken met hun rol als uitkeringsinstantie van de werkloosheidsvergoedingen. Zij hebben een rechtstreeks belang bij het handhaven van een hoog aantal werklozen, want dit zorgt voor belangrijke inkomsten, een hoog personeelsbestand en een uitgebreid kantorennetwerk.

Hoge belastingen

Terwijl onze loonkost - brutolonen plus SZ-bijdragen werkgevers - een recordniveau bereikt, zijn de nettolonen veel lager dan in de buurlanden. Een Belg met een jaarlijks belastbaar inkomen van 25.000 euro wordt al belast tegen het marginale tarief van 45 procent. In Frankrijk is dat slechts 30 procent, in Nederland 10,8 procent. Ook op elke extra euro die hij bijverdient, draagt deze Belg het tarief van 45 procent af. En zodra zijn belastbare inkomen de grens van 37.730 euro overschrijdt, zit hij al in de hoogste belastingschijf van 50 procent. Bijna nergens in West-Europa kom je zo snel in het hoogste belastingtarief terecht als in België.

Tegenover die hoge belastingvoeten staan allerlei aftrekken, belastingvoordelen en fiscale kredieten. Maar daar heeft de regering Di Rupo drastisch het mes in gezet. Vooral tweeverdieners dragen daar de gevolgen van. Afhankelijk van het inkomen kan de extra belasting al gauw oplopen tot ettelijke honderden euro's. Zo is er een verlaagde aftrek voor langetermijnsparen (aanvullend pensioen, pensioensparen, premies van individuele levensverzekeringen) en de verminderde aftrek voor pwa-cheques.

Een andere truc die de regering gebruikt, is de vervanging van belastingaftrekken door belastingverminderingen. Terwijl een aftrek een fiscaal voordeel oplevert tegen een marginaal belastingtarief van 50 procent, is dat niet het geval voor een belastingver-

minderings. Die wordt berekend tegen een vast tarief van 30 of 45 procent. Bepaalde uitgaven worden niet meer afgetrokken van het inkomen, waardoor het belastbare netto-inkomen stijgt. Dat heeft bijvoorbeeld gevolgen voor de bijzondere bijdrage aan de sociale zekerheid en voor de toekenning van een belastingkrediet voor dienstencheques. Het belastbare inkomen is ook de basis voor het toekennen van premies, zoals de Vlaamse renovatiepremie of de school- en studietoelagen.

Ook de gepensioneerden blijven niet buiten schot. Kijk naar de 65-plussers die hun aanvullend pensioen laten uitkeren in de vorm van een lijfrente: een bedrag dat levenslang, meestal maandelijks, wordt uitbetaald. Wie voor zulke formule kiest, wordt zwaar geraakt door de verhoging van de roerende voorheffing van 15 naar 25 procent.

Uit vergelijkende cijfers van de OESO blijkt dat België internationaal aan de top staat als het over lasten op arbeid gaat. Wanneer we alle fiscale en parafiscale lasten samentellen, dan komen we tot onthutsende cijfers. Voor een alleenstaande bedraagt de totale belastingdruk op het inkomen uit arbeid maar liefst 56 procent, terwijl deze druk in Nederland amper 39 procent bedraagt en het OESO-gemiddelde 36 procent. Bij tweeverdieners met twee kinderen bedraagt deze druk nog altijd 49 procent versus 42,5 procent in Duitsland en 32 procent in Nederland. Ook Eurostat bevestigde in een nota van 29 april

2013 dat België binnen de EU de absolute koploper is inzake lasten op arbeid, met 42,8 procent op het brutoloon, terwijl het EU-gemiddelde 37,7 procent bedraagt.

Deze fiscale druk is onredelijk zwaar en is uitermate verstikkend voor onze economie. Het hoeft geen be-
toog dat vooral de Vlamingen hiervan het slachtoffer zijn. Binnen een Belgisch kader zal deze massieve afroming van Vlaamse welvaart blijven voortduren.

Stroeve arbeidsmarkt

België is één van de weinige landen waar er nog een scherp onderscheid bestaat tussen het statuut van arbeiders en bedienden. Deze verschillen komen tot uiting in onder andere de proefperiode, het systeem van tijdelijke werkloosheid, de tegenopzeg, het concurrentiebeding, maar vooral de opzeggingstermijnen of -vergoedingen, die voor bedienden veel ruimer zijn dan voor arbeiders. Het toenmalige Arbitragehof oordeelde reeds in 1993 dat het verschil in behandeling tussen 'werkman' en bediende de toets met het grondwettelijk beginsel van gelijke behandeling niet kon doorstaan.

20 jaar na het voormeld arrest is er van een eenmaking van beide statuten nog altijd niets in huis gekomen. Noch de regering, noch de sociale partners slaagden er intussen in om dit achterhaald en discriminerend onderscheid weg te werken.

De snel naderende einddatum van 8 juli zet blijkbaar geen druk op de ketel. Alle pistes die tot dusver werden gelanceerd, spreken overigens van een toenadering tussen beide statuten, niet van een opheffing. Dit immobilisme, dat zo kenmerkend is voor het Belgisch sociaal overleg van het afgelopen decennium, leidt tot grote onzekerheid en bijkomende werkloosheid. Door de starre arbeidsverhoudingen in dit land lopen we tal van investeringen mis en trekken bedrijven weg naar landen met een meer toekomstgerichte arbeidsmarkt.

België blijft de lakens uitdelen

De situatie tussen de arbeidsmarkt in Vlaanderen en Wallonië verschilt hemelsbreed. De economie is in Vlaanderen veel meer gericht op kleine bedrijfjes en kmo's. De Waalse werkloosheidsgraad is veel hoger dan de Vlaamse, maar ook de aard van de werkloosheid verschilt sterk. In Wallonië is vooral de structurele- en jongerenwerkloosheid problematisch, terwijl in Vlaanderen de oudere werklozen de grootste uitdaging vormen. Een unitaire aanpak kan hiervoor geen optimale oplossing bieden.

Toch blijven de belangrijkste bevoegdheden die met de arbeidsmarkt te maken hebben, ook na de uitvoering van de komende staatshervorming, vastgespijkerd op het federale niveau. Nagenoeg alles wat te maken heeft met arbeidsrecht, loonvorming, fiscaliteit, sociaal overleg en sociale zekerheid alsook het normatieve kader van de werkloosheid blijft

federaal. Door slechts bepaalde onderdelen van het arbeidsmarktbeleid over te hevelen, blijft de versnippering bestaan en blijven het inefficiënte beleid en de afroming van de Vlaamse welvaart doorgaan.

Om dat laatste, de transfers naar Wallonië, is het trouwens allemaal te doen. Zolang België bestaat zullen de blokkeringen dus blijven voortduren en blijft een ernstig en doeltreffend werkgelegenheidsbeleid bijgevolg uitgesloten. Vlaanderen moet dus nog steeds braafjes aanhoren wat de PS dicteert en middenin de crisis eindeloze, tijdrovende en halfslachtige compromissen aangaan met Franstalig België dat zo fundamenteel anders denkt over het sociale beleid. Dit Belgisch wanbeleid verhindert iedere sociale vooruitgang en kost ons duizenden en duizenden jobs.

Vlaanderen In Actie?

Vele jaren terug werd door de Vlaamse regering het plan 'Vlaanderen In Actie (VIA)' gelanceerd, waarbij het de bedoeling was om van Vlaanderen tegen 2020 een topregio te maken op gebied van innovatie, logistiek, ondernemerschap, onderwijs en een efficiënte overheid. Reeds eerder was er strenge commentaar op het VIA-plan van minister Lieten ('Geen sterk merk') en van parlamentsvoorzitter Peumans. Ook na het toekomstforum rond VIA dat nog recent, op 30 april 2013, werd georganiseerd kwam er opnieuw scherpe commentaar onder andere van VOKA ('Eén grote ambtelijke oefening'). Het Vlaams Belang is al

lang zeer kritisch voor VIA dat met meer dan 320 projecten niet concreet genoeg is. Onze partij vraagt duidelijk niet langer te verwijzen naar toekomstfora, workshops, dure mediacampagnes en dergelijke maar versneld te investeren in concrete maatregelen.

Vandaag moeten we durven vaststellen dat het resultaat van VIA op het terrein nul komma nul is. “*Vlaanderen boert achteruit,*” zeggen de mediabe richten. De cijfers zijn negatief: Vlaanderen kent een afnemende groei, een tanende export, ondernemerschap dat stilvalt, innovatie die sputtert.

3.2. Duurzaam tewerkstellingsbeleid en verankering: welvaart via onafhankelijk Vlaanderen

Vlaanderen kan pas een volwaardig duurzaam sociaaleconomisch beleid voeren en een doeltreffend tewerkstellingsbeleid indien het op deze domeinen over de volheid van bevoegdheden beschikt en zowel de personen- als de vennootschapsbelasting zelf kan innen. Binnen een Belgisch kader is dit evenwel uitgesloten, want de Waalse politici zullen nooit instemmen met een hervorming die leidt tot aparte fiscale stelsels en daardoor raakt aan de massieve geldtransfers naar Wallonië. Indien we onze welvaart willen verankeren en een collectieve verarming willen voorkomen, moeten we België dus zo snel mogelijk ontbinden.

Snelle daling van de loonlasten

Een ernstige verlaging van de lasten op arbeid, die zo noodzakelijk is voor onze concurrentiepositie en voor het overleven van vele duizenden kmo's, is trouwens enkel mogelijk via Vlaamse onafhankelijkheid. In een Belgische context blijft het immers aanmodderen en prutsen in de marge. Een fundamentele ommekeer is op die manier onmogelijk.

Het Vlaams Belang wil de vrijgekomen middelen na de stopzetting van de transfers naar Wallonië prioritair aanwenden om een snelle en drastische loonlastverlaging te compenseren. Als we de immense loonen productiviteitshandicap van bijna 13 procent met de buurlanden voelbaar willen verkleinen, dan kan dit niet met kleine stapjes vooruit. Dan moeten de sociale lasten op het brutoloon minstens met een kwart zakken. Vandaag betalen werkgevers tussen de 34,77 (bedienden) en 40,77 procent (arbeiders) sociale lasten bovenop het brutoloon, terwijl dit in Nederland en Duitsland onder de 20 procent ligt. Concreet pleiten wij dus voor een snelle en lineaire daling van deze lasten met 25 procent. Volgens diverse berekeningen zou dat de globale loonkost doen dalen met 6,5 procent. De overblijvende kloof van ruim 6 procent met de buurlanden kan nadien geleidelijk aan verder worden afgebouwd. Zo'n schokoperatie is absoluut noodzakelijk, maar is onhaalbaar en ook onbetaalbaar in een Belgisch kader. Zo'n operatie is wel mogelijk wanneer de waanzinnige transfers naar Wallonië worden stopgezet.

Eerder werd reeds aangetoond dat ook de belasting op arbeid voor werknemers veel te hoog ligt in vergelijking met de buurlanden. Omdat wij werken opnieuw aantrekkelijker willen maken, zeker in de privésector, vinden we de daling van de lasten op arbeid belangrijker dan een snelle verlaging van de inkomensbelasting. Wij pleiten ervoor dat de sociale werknemerslasten op arbeid eveneens met 25 procent zouden dalen. Vandaag moeten werknemers 13,07 procent sociale lasten betalen op hun brutoloon. Wij willen dit geleidelijk, in een tijdsspanne van 3 tot 4 jaar verlagen met 3,27 procentpunt, zodat deze lasten zouden zakken tot onder de 10 procent. Dit zou voor de meeste werknemers neerkomen op een netto loonsverhoging van 4 procent. Ook deze operatie kan voor de economie en dus voor de werkgelegenheid een belangrijke impuls betekenen.

Het Vlaams Belang is daarnaast voorstander van helder opgestelde, begrijpelijke en vergelijkbare loonfiches. Naast het nettoloon, dienen ze volledige duidelijkheid te scheppen over loonstructuur en brutoloon. Deze transparantie lijkt ons best bereikbaar via een eenvormig model van loonbrief, dat met alle werknemersstatuten compatibel is (contractueel, interim of statutair). Omdat we alle bijkomende plan- en andere lasten voor bedrijven en zelfstandigen willen vermijden, stellen we een eenvormige loonfiche voor naar ontwerp van de overheid zelf, die vervolgens alle sociale secretariaten, bedrijven en overheidsdiensten kunnen hanteren in hun loonbriefwisseling met de werknemers.

Ook ons belastingstelsel moet helemaal herdacht en vereenvoudigd worden. Het is een regelrechte schande dat de belastingformulieren zo ingewikkeld en onoverzichtelijk zijn dat de gewone man of vrouw niet meer in staat is deze eigenhandig in te vullen. De vennootschapsbelasting en het systeem van notionele intrest zijn zodanig uitgedokterd dat ze de megabedrijven en de postbusbedrijven schandelijk bevoordelen, terwijl de kmo's, de echte werkverschaffers in Vlaanderen, buitensporig gepluimd worden. Het Vlaams Belang wil zowel de personenbelasting als de vennootschapsbelasting eenvoudiger, transparanter en vooral rechtvaardiger maken. Dit zal leiden tot een efficiëntere inning, minder administratie, minder fraude en een beter investeringsklimaat. Op termijn moet dit leiden tot een globale verlaging van de fiscale druk. Maar ook dit is binnen een Belgisch kader onmogelijk.

Werkloosheid terugdringen

In Vlaanderen is slechts de helft van de 50-plussers aan de slag en amper een kleine 39 procent van de 55-plussers. Dit ligt ver onder het EU-gemiddelde. Ook inzake de activering van bruggepensioneerden schiet Vlaanderen tekort. We kunnen het ons niet veroorloven om honderdduizenden potentiële werkkrachten, vaak met een kapitaal aan ervaring, aan de kant te laten staan. Zeker in periodes waar de bijdragen van zoveel mogelijk arbeidskrachten noodzakelijk zijn om het sociaal systeem te vrijwaren, moet werk gemaakt worden van een veel actiever werkgelegenheidsbeleid.

Vooreerst willen we de drastische verlaging van de loonlasten (zie hoger) vanzelfsprekend koppelen aan garanties inzake het behoud en waar mogelijk een versterking van het personeelsbestand van de bedrijven.

In het kader van de rechten-plichtenbenadering moet de attitude ten opzichte van (langdurige) werkloosheid veranderen. De 'sociale hangmatcultuur' moet verdwijnen en terug plaatsmaken voor de oorspronkelijke filosofie van de werkloosheidsuitkeringen: een vangnet voor degenen die wegens omstandigheden hun werk verliezen en hiervoor tijdelijk ondersteund kunnen worden. De onbeperkte duur van de uitkeringsgerechtigde werkloosheidsduur vormt vaak een belemmering om een job te vinden.

Toch is het Vlaams Belang niet gewonnen voor een lineaire, brutale beperking van de werkloosheid in de tijd, waarbij werklozen na een of twee jaar werkloosheid naar het ocmw gestuurd worden. We hebben wel degelijk oog voor de vele situaties waarbij voornamelijk oudere werklozen grote moeite hebben om opnieuw een gepaste job te vinden. Om het groeiend probleem van oudere werklozen tegen te gaan, willen we de tewerkstelling van 55-plussers aantrekkelijker maken. De bijkomende loonkostenverlaging die we voorzien om de loonkloof met de buurlanden te verkleinen, willen we in de eerste plaats gebruiken om de duurere verloning van oudere werknemers te compenseren, zodat oudere werknemers minder snel ontslagen worden.

Wij pleiten voor een strenge beteugeling van de misbruiken van het vroegere 'brugpensioen' om massaal oudere werknemers - op kosten van de gemeenschap - af te stoten. Het systeem van werkloosheid met bedrijfstoelage moet wel mogelijk blijven voor een beperkt aantal arbeidsintensieve en gevaarlijke beroepen, en onder veel stringenter voorwaarden in geval van herstructurering of collectieve sluitingen. Zo moet in deze beide laatste gevallen de leeftijds-piramide gerespecteerd worden, waardoor wordt vermeden dat alleen de oudere werknemers worden ontslagen.

Daarnaast kiezen wij voor een veel striktere opvolging en doorgedreven begeleiding van de werklozen. Met duidelijke sancties bij een gebrek aan werkbe-reidheid of bij afwezigheid van een gepaste arbeids-attitude en een zeer krachtig optreden tegen fraude. Werkloosheid mag en kan in onze visie dus niet langer ontsporen in een constante afhankelijkheid van een uitkering. Met andere woorden: het is geen eeu-wig recht zonder dat daar plichten aan vasthangen. Er is een plicht tot bijscholing, het daadwerkelijk zoeken naar werk en het verplicht aanvaarden van een passende job.

Anderzijds dienen de ontvangers van werkloosheids-uitkeringen een concrete traject-begeleiding te krij-gen naar een nieuwe job. Elke werkloze heeft recht op een gepersonaliseerde aanpak binnen een maand na de aanbieding op de arbeidsmarkt. De overheid

moet ook bijkomende inspanningen leveren voor de verruiming van het opleidingsaanbod, zodat aan de lange wachttijden voor een opleiding een einde komt. Daarnaast moet de VDAB beter rekening houden met de reeds verworven kwalificaties, zodat werkzoekenden niet zomaar een job aannemen, louter om aan sanctionering te ontsnappen.

Enkel een rigoureuus nageleefde rechten-plichtenbenadering kan ervoor zorgen dat de beschikbare middelen van ons sociale zekerheidssysteem terecht komen bij degenen die ze effectief nodig hebben.

Brussel: verpaupering tegengaan

In Brussel is een doordacht, dynamisch en groot-schalig werkgelegenheidsprogramma absoluut noodzakelijk. Er moet een einde gesteld worden aan de gelatenheid en de deprimerende uitkeringscultuur die er heerst. Daarnaast moet er keihard worden opgetreden tegen de illegale economie die zich van hele wijken in de hoofdstad heeft meester gemaakt. Het ene hangt vaak samen met het andere: velen die met open hand de uitkeringen opstrijken, verdienen daar bovenop een stevig inkomen met zwartwerk. Het gedoogbeleid tegenover deze massieve fraude, geïnspireerd door kortzichtig PS-cliëntelisme, moet hoogdringend stoppen.

Anderzijds moet ondernemen en zeker de tewerkstelling van werklozen in de hoofdstad fors aantrekkelijker gemaakt worden. Ondernemers en star-

tende zelfstandigen dienen met fiscale en sociale maatregelen maximaal gestimuleerd te worden om in heroplevingszones in de hoofdstad te investeren en werklozen aan te werven. De systematische uittocht van bedrijven uit de hoofdstad dient dan ook met doordachte en positieve maatregelen te worden bestreden. Dit vergt tevens een gezond mobiliteitsbeleid met een intelligente mix van vlot publiek en privévervoer. Het huidige reactionaire parkeerbeleid en de plannen voor de systematische versmalling van de toegangswegen, die erop gericht zijn de auto zo veel mogelijk uit de stad te bannen, willen we ombuigen. In Brussel dient er bovendien een woonpolitiek gevoerd te worden die de inwoners in de stad houdt en opnieuw actieve, jonge gezinnen aantrekt.

Uiteraard zal een degelijk tewerkstellingsbeleid in Brussel hand in hand moeten gaan met degelijke opleidingen en intensieve taallessen Nederlands. Wie tweetalig is, raakt in Brussel immers stukken gemakkelijker aan werk. Vlaanderen moet de lat ook veel hoger leggen in het onderwijs. In de meeste Brusselse scholen is het niveau van het Nederlandstalig onderwijs de voorbije 20 jaar zodanig gezakt dat Nederlandstalige Brusselaars hun kinderen naar scholen buiten de hoofdstad sturen. Vlaanderen zal dus nog veel meer moeten investeren in het Brussels onderwijs en moet daarbij opnieuw de nadruk leggen op kwaliteit, een degelijke talenkennis en in de eerste plaats een vlotte beheersing van het Nederlands.

De ommekeer die wij bepleiten voor Brussel kan van onze hoofdstad opnieuw een aantrekkelijke en bloeiende stad maken. Maar ze vergt een totale politieke mentaliteitswijziging, veel goede wil en veel centen. Binnen de huidige politieke constellatie is dit zo goed als uitgesloten. Enkel een onafhankelijk Vlaanderen is in staat om zo'n metamorfose voor Brussel te bewerkstelligen.

Vakbonden: terug naar de kerntaken en echte vakbondsvrijheid

Vakbonden hebben in het verleden een cruciale rol gespeeld bij het afdwingen en opbouwen van de broodnodige rechten, arbeidsvoorwaarden en arbeidsomstandigheden voor werknemers. Vandaag spelen vakbonden binnen het sociaal overleg nog altijd een niet te onderschatten rol en verdedigen ze de collectieve belangen van de werknemers. Wat het Vlaams Belang betreft, kunnen en moeten vakbonden deze kerntaken blijven vervullen, ook in de verre toekomst.

Wij hebben wél een probleem met het feit dat drie grote Belgische vakbonden een monopolie-positie bekleden, waardoor er *de facto* geen vakbondsvrijheid meer bestaat. Ook de verstrengeling met de politieke zuilen, het gebrek aan rechtspersoonlijkheid en aan financiële transparantie zijn problematisch. Dat de vakbonden daar bovenop ook nog eens het gros van de werkloosheidsuitkeringen beheren en uitbetalen, is nefast en pervers: zij hebben er op die

manier alle belang bij de torenhoge werkloosheid te bestendigen in plaats van deze te bestrijden. Dit is allerminst in het belang van werklozen en werkenden en het ondergraaft de geloofwaardigheid van de vakorganisaties. Deze situatie is uniek in Europa. Overall elders ter wereld is dit een overheidstaak.

Vele vakbondsmilitanten leveren goed werk op de werkvloer, maar de top van de politiek gekleurde vakbonden is vooral bezig met haar eigenbelang, het beheer van de zwarte kas en het in stand houden van het vermolmde Belgische status quo.

Het Vlaams Belang is zeer duidelijk: wij zijn niet tegen vakbonden, maar wel tegen de perverse manier waarop ze in België zijn georganiseerd. Wij pleiten nadrukkelijk voor méér vakbondsvrijheid en dus voor méér rechten en vrijheden voor de werknemers dan de drie monopoliebonden willen toestaan. Er moeten écht vrije sociale verkiezingen komen, met mogelijkheid voor vrije vakbonden om ook per bedrijf deel te nemen, net als in onze buurlanden. Ook in de overheidssector zijn vrije en eerlijke sociale verkiezingen noodzakelijk.

De uitbetaling van door de gemeenschap betaalde werkloosheidsgelden behoort absoluut niet tot het takenpakket van een private vereniging als een vakbond. Wij willen dat deze taak in elke gemeente vervuld zou worden door het 'sociaal huis'. Daar moet elke burger vlot en zonder politiek dienstbetoon

worden geholpen voor alles wat te maken heeft met sociale zaken. Inzake werkloosheid betekent dit niet alleen de uitbetaling van de werkloosheidsgelden, maar ook de verstrekking van informatie en van de eerstelijnszorg. Concreet zou de lokale werkwinkel geïntegreerd moeten worden in het sociaal huis.

3.3. Een moderne, hedendaagse arbeidsmarkt

De stoeve Belgische arbeidsmarkt willen we vervangen door een moderne Vlaamse arbeidsmarkt, waarbij het archaïsche onderscheid tussen arbeiders en bedienden wordt opgedoekt en ruimte wordt gemaakt voor een hedendaagse flexibiliteit, zowel ten bate van werknemers als van werkgevers.

Onderscheid tussen arbeiders en bedienden moet volledig weg

Het Vlaams Belang pleit al vele jaren voor de snelle gelijkschakeling tussen de statuten van arbeiders en bedienden. Het onderscheid is discriminerend en totaal achterhaald. We dienden hierover reeds in 2002 een onderbouwd wetsvoorstel in. Concreet willen wij een opzegtermijn van 3 maand voor werknemers die minder dan 10 jaar in dienst zijn bij dezelfde werkgever, 4 maand vanaf 10 dienstjaren, 5 maand vanaf 15 dienstjaren, en 6 maand vanaf 20 dienstjaren.

Hier bovenop krijgt de werknemer met minstens 5 jaar anciënniteit een ontslagvergoeding. De vergoe-

ding bedraagt een vierde van het bruto maandloon per jaaranciënniteit met een maximum van 9 maanden.

Door de ontslagvergoedingen vrij te stellen van sociale bijdragen en inkomstenbelastingen, en deze vergoeding te beschouwen als een vorm van morele schadevergoeding, genieten de arbeiders netto voortaan van een betere regeling; de bedienden moeten netto niet inboeten op de verworven rechten, zonder dat dit leidt tot een meerkost voor de werkgevers.

Verder voeren wij een proeftijd in van een tot zes maanden, wij breiden het systeem van tijdelijke werkloosheid wegens gebrek aan werk, technische stoornis en slecht weer uit naar alle werknemers, er is de eerste dertig dagen een gewaarborgd loon in geval van ziekte en de carensdag wordt voor alle werknemers afgeschaft.

Meer innovatieve arbeidsmarkt

Een innovatieve en flexibele arbeidsmarkt resulteert in meer economische groei. In de huidige, erg moeilijke economische situatie dringen zich dan ook maatregelen op die bijdragen tot een soepeler werking van de arbeidsmarkt. Maatregelen die afgestemd zijn op de wensen van zowel werknemers als werkgevers.

Zo moet het aantal overuren dat men jaarlijks mag presteren, worden verhoogd en moeten werknemers

mers daarbij een keuzemogelijkheid krijgen tussen inhaalrust en overwerktoeslag, zonder dat overuren onredelijk belast worden. Tijdelijke productieschommelingen kunnen dan weer opgevangen worden door een soepelere interim-arbeid. Thuiswerken tijdens een gedeelte van de arbeidstijd dient gestimuleerd te worden. Voor werknemers betekent het immers een beter evenwicht tussen gezin en professionele bezigheden; voor werkgevers een besparing op infrastructuur, energie en vervoer.

In dit land werken veel mensen in ploegenarbeid, veelal in sectoren die onderhevig zijn aan grote internationale concurrentie. Daarom dienen zowel de inkomensbelasting als de sociale zekerheidsbijdragen voor werknemers en werkgevers te worden herzien op de uitbetaalde ploegenpremies.

Quota zetten een rem op de noodzakelijke flexibiliteit. Bedrijven moeten bij aanwervingen gevrijwaard blijven van allerlei streefcijfers die contraproductief werken en per definitie discriminaties inhouden. Het opleggen van 'anonieme' sollicitatieprocedures is ronduit absurd en moet voorkomen worden.

Flexibilisering op de werkvloer kan een vlotter sociaal leven mogelijk maken. Elke flexibilisering ten gunste van het rendement van de geleverde arbeid moet voor het Vlaams Belang samengaan met meer flexibilisering ten voordele van gezinsleven, vrije tijd, studies en/of andere professionele projecten van de werknemer.

Handhaving van de loonindex

Een flexibele arbeidsmarkt betekent niet dat meteen ook de loonevolutie flexibel moet worden, wel integendeel. Inkomenszekerheid en bijgevolg een aanpassing van de lonen aan de levensduurte is een belangrijke sociale verworvenheid waaraan wij niet wensen te raken.

Zeker in tijden van economische crisis is het belangrijk dat aan het inkomen van de werknemers niet geraakt wordt. Het Vlaams Belang is principieel voorstander van het behoud van de index als instrument van sociale vrede en stabiliteit en als waarborg voor de koopkracht van de werknemers.

Men kan trouwens onmogelijk beweren dat onze werknemers te veel zouden verdienen vergeleken met de buurlanden. Wel is het zo dat er een immens grote spanning bestaat tussen enerzijds de totale loonkost voor de werkgevers en anderzijds het reële nettoloon van de werknemers. In een vorig hoofdstuk hebben we reeds gesteld dat de loonlasten drastisch (met 25 procent) moeten zakken. Om de grote kloof met onze handelspartners verder te dichten, moeten de lasten nadien selectief verlaagd worden, in de eerste plaats voor oudere werknemers. Dit kan geleidelijk gaan, onder meer via een tijdelijke netto-indexering, zodat het eigenlijke inkomen van de werknemers zich aanpast aan de inflatie, maar waarbij tegelijkertijd de lasten een kleiner deel zouden vormen van de globale verloning.

Kmo-gericht beleid: een duurzaam en fijnmazig weefsel

In tegenstelling tot Wallonië en Brussel, is Vlaanderen traditioneel een regio waar zelfstandigen, familiebedrijven en kmo's sterk met de samenleving verweven zijn. Deze troef moeten we meer uitspelen. De mega-subsidiëring, financiële steun en fiscale gunstregimes (o.a. notionele intrestaftrek) waarmee vooral grote buitenlandse investeerders en multinationals werden gelokt, hebben niet kunnen beletten dat die investeerders ook weer met de noorderzon verdwenen als het hen goed uitkwam, met enorme sociale katers (zoals Ford Genk) tot gevolg.

Voor het Vlaams Belang moet men daar zijn conclusies uit durven trekken: het aantrekken van grote internationale investeerders blijft nuttig, maar dan vooral in het kader van een bedrijfsvriendelijke administratieve begeleiding (een minimum aan rompslomp, geen doolhof van ondoorzichtige regelgeving) en een loonkostbeheersing.

Anderzijds hebben wij nood aan een eigen, duurzaam, fijnmazig economisch weefsel, bedrijven en bedrijfjes van eigen bodem, in symbiose met elkaar, op de interne markt én op de export gericht. Dit betekent: inzetten op creativiteit en economische diversiteit, aanmoedigen en faciliteren van duurzame eigen research en industriële vernieuwing. Dynamisch ondernemerschap, hoogtechnologische innovatie en durfkapitaal moeten elkaar kunnen ont-

moeten in faciliterende vrijzones. Dit alles uiteraard in synergie met degelijk technisch onderwijs en met sterke hogescholen en universiteiten, in het besef dat grijze hersencellen onze voornaamste grondstof blijven.

Sterke herwaardering van technisch en beroeps- onderwijs

Vlaanderen telt een jeugdwerkloosheidscijfer van ruim 11 procent. Daarmee zitten we nog behoorlijk onder het (zeer hoge) Europees gemiddelde (negatief beïnvloed door de enorme werkloosheid in Zuid-Europa ten gevolge van de crisis), maar toch is 11 procent nog steeds bijzonder veel. Bovendien is ook in Vlaanderen een verontrustende stijgende trend waar te nemen. Als we niet geconfronteerd willen worden met een verloren generatie, dan moeten we deze trend ombuigen. In de eerste plaats ligt hier een grote verantwoordelijkheid voor het onderwijs.

Onderwijs moet in de eerste plaats een algemene vorming aanbieden aan onze jongeren. Een algemene vorming bevordert het nemen van maatschappelijke verantwoordelijkheid, zowel in uitvoerende als leidinggevende functies, maar ook in het alledaagse leven. Een degelijke algemene vorming sluit niet uit dat het onderwijs zich richt naar de behoeften van de arbeidsmarkt, wel integendeel.

Een van de knelpunten binnen het secundair onderwijs is dat te weinig leerlingen kiezen voor techni-

sche richtingen of beroepsonderwijs. Voor een groot stuk is dit een 'perceptieprobleem'. Al te vaak kiezen leerlingen eerst voor aso-richtingen om - indien dit te hoog gegrepen blijkt- nadien af te zakken naar zogeheten 'lager aangeschreven' studierichtingen (watervalsysteem). Nogal wat leerlingen geraken door deze faalervaringen ontmoedigd en schoolmoe, waardoor ze op het einde van de rit vaak zonder diploma de school verlaten en zich ongekwalificeerd op de arbeidsmarkt moeten aanbieden.

Eerst en vooral moet het technisch en beroepsonderwijs ernstig worden geherwaardeerd. Het lerarenkorps moet versterkt worden, het lesmateriaal regelmatig gemoderniseerd en er moet meer geïnvesteerd worden in werkkattitude, onder meer door het veelvuldig inbouwen van stages in de opleiding en een goede begeleiding van deze stages. Door een nauwer contact van de leerkrachten met het bedrijfsleven kan het onderwijs ook veel beter rekening houden met de concrete evoluties van de arbeidsmarkt.

De voordelen en arbeidsperspectieven van het technisch en beroepsonderwijs moeten duidelijker gepropageerd worden in het lager onderwijs en bij de ouders. De keuze moet niet uitgesteld worden, maar beter voorbereid, onder meer door extra aandacht voor technieken in de laatste jaren van het lager onderwijs.

In het middelbaar onderwijs moeten de geplande hervormingen die een eenheidssysteem en dus een

uitgestelde keuze willen opleggen naar de prullenbak. Uitstel leidt tot een dramatische achteruitgang van de kwaliteit. Dit is nadelig voor alle kinderen.

Wel kunnen scholen gestimuleerd worden om te werken aan een grotere verwevenheid met de plaatselijke gemeenschap. De evolutie naar een 'brede school' komt neer op een hervorming op maat die elke school zelf in gang kan zetten en die van grote betekenis kan zijn voor de lokale gemeenschap. Brede scholen zetten zich in voor buurten en wijken waar zij zijn gevestigd en zetten op die manier in op de schooltrouw van leerlingen en op het engagement van onderwijzend personeel én ouders. Dit kan leiden tot een attitudewissel in de richting van meer respect en (zelf-)discipline op school en daarbuiten.

Als de verbondenheid van leerlingen met een school groot genoeg is, dan zal ook de bereidheid bij leerlingen en ouders vergroten om op het geschikte niveau in de school in te stappen. Zo krijgen we leerlingen die een volledig traject aan een school afwerken en meteen goede attitudes hebben om het te maken op de arbeidsmarkt. Het zou tot ouders en leerlingen moeten doordringen dat werkgevers niet alleen geïnteresseerd kunnen zijn in het einddiploma, maar ook in de schoolloopbaan in haar geheel.

Het feit dat technische richtingen en het beroeps- onderwijs in onze maatschappij lager aangeschreven staan dan het algemeen secundair onderwijs is voor

een deel te wijten aan het onderscheid tussen arbeiders- en bediendenstatuten. Het verschil in perceptie strookt helemaal niet meer met de huidige realiteit. Ook daarom moeten beide statuten snel en volledig worden gelijkgeschakeld.

Op kortere termijn moeten veel meer inspanningen gebeuren inzake het wegwerken van de taalachterstand bij allochtone leerlingen. Taalachterstand resulteert immers onvermijdelijk in leerachterstand. De invoering van taalbadklassen voor leerlingen met taalproblemen, het liefst zo vroeg mogelijk in de schoolloopbaan, helpt kort op de bal te spelen om leerproblemen in de kiem te smoren en alle toekomstkansen open te houden voor taalzwakkere leerlingen. Minder leerproblemen betekent een grotere kans om af te studeren met een diploma, waardoor de ongekwalficeerde uitstroom bij allochtone leerlingen vermindert en er dus minder kans is om in de (langdurige) werkloosheid terecht te komen.

3.4. Bescherming van onze arbeidsmarkt: grenzen stellen aan de immigratie

De aanhoudende immigratie van arbeidskrachten en volgmigranten is voor het Vlaams Belang absoluut geen vanzelfsprekendheid, ook niet in Europees verband. Net zoals dit het geval was en is met de massale toestroom van niet-Europese immigranten, zorgen ook de nieuwe immigratiegolven vanuit Oost- en Zuid-Europa voor een verdere ontwrichting van

ons stedelijk weefsel en van heel onze samenleving. In Brussel en Vlaams-Brabant draagt de aanhoudende immigratie bij tot een snelle en dramatische verzwakking van de positie van de Nederlandstaligen. Maar ook in heel wat Vlaamse steden is het verzadigingspunt al lang bereikt. In grote delen van Antwerpen, waar bijna 70 procent van de kleuters anderstalig is, wordt een ernstig integratiebeleid nagenoeg onmogelijk. En dan staan we volgens velen nog maar aan het begin staan van de internationalisering. Wij kunnen ons daar niet bij neerleggen. Het tij moet dringend gekeerd. Het naakte overleven van onze Vlaamse samenleving staat hier op het spel.

Ook op sociaal vlak zorgt deze permanente, massieve instroom van buitenlanders niet voor een betere samenleving. Onze eigen werklozen komen steeds minder aan de bak. Tienduizenden jongeren leven met het vooruitzicht van een levenslange inactiviteit en nestelen zich daar ook in. De massale toevloed van o.a. Polen, Roemenen en Bulgaren, die via kunstgrepen en schijnzelfstandigheid slechts een fractie verdienen van onze arbeiders, zorgt in een reeks sectoren voor een sterke neerwaartse druk op onze lonen en dus op onze welvaart. Door de dumping van spotgoedkope arbeidskrachten raken sectoren als transport en bouw helemaal ontregeld. We hebben het dan nog niet eens gehad over de gevolgen van de open binnengrenzen voor de veiligheidsproblematiek en voor de druk op de stedelijke ocmw's. Steeds duidelijker blijkt dat de ongebreidelde vrij-

heid van personenverkeer in Europa een regelrechte vergissing is geweest.

Wij pleiten dan ook voor het herstel van de Europese binnengrenzen en voor een veel stringenter immigratiebeleid in de EU, zowel intern als extern. De Europese lidstaten moeten de inwijking vanuit de andere Europese landen autonoom kunnen afremmen, contingeren of stopzetten naargelang de maatschappelijke draagkracht en de behoeften.

Aangezien de immigratie door het open-grenzenbeleid voorbije jaren helemaal uit de hand is gelopen en het verzadigingspunt in vele steden helemaal is overschreden, pleiten wij voor een uiterst strenge immigratiepolitiek, waarbij enkel nog arbeidsimmigranten worden toegelaten wanneer zij een grote meerwaarde kunnen bieden voor onze samenleving (vorsers, hoog opgeleide wetenschappers, kaderleden van internationale firma's, enz.).

Inzake knelpuntberoepen moet eerst en vooral intensief geactiveerd, opgeleid en gesensibiliseerd worden bij de eigen bevolking. Slechts wanneer er in bepaalde sectoren (zoals momenteel in de verpleegkunde) een aanhoudend structureel tekort blijkt, kan dat tijdelijk aangevuld worden met buitenlandse werknemers uit de Europese Unie. Het moet daarbij in principe gaan om termijngebonden migratiecontracten, waarin tegenover toegang tot zorg en sociale zekerheid bindende eisen staan op

vlak van competenties, diploma's, werkbereidheid en taalbereidheid.

Wat dit laatste betreft, eisen we de handhaving van onze duidelijke wetgeving inzake het taalgebruik in het bedrijfsleven. Zowel vanwege anderstalige werkgevers als vanwege werknemers willen we respect voor onze taal op de werkvloer. De EU-bemoeienissen op dit vlak moeten stoppen.

Hoofdstuk 4

Sociale zekerheid veilig stellen

4.1. België kan onze sociale zekerheid niet vrijwaren

Het sociale gehalte van een maatschappij kan afgewogen worden aan de manier waarop men met de zwaksten in de maatschappij omgaat, met zieken en hulpbehoevenden. Gezondheidsbeleid en ouderenbeleid is ondenkbaar zonder solidariteit, zonder sociale zekerheid, die sociaal en zeker is. Dit wil zeggen zonder een sociale zekerheid op niveau van de volksgemeenschap. Die moet groot en sterk genoeg zijn om de verzekeringsrisico's te kunnen dragen. Daarnaast moet zij homogeen genoeg zijn om zich als van nature verbonden te kunnen voelen.

Een sociale zekerheid en gezondheidsbeleid op Belgisch niveau heeft geen enkele meerwaarde als gevolg van de grote verschillen tussen Vlaanderen en Wallonië. Het Belgisch systeem leidt tot stagnering, verspilling, inefficiëntie, gebrek aan responsabilisering en enorme transfers van Vlaanderen naar Wallonië, waarin de sociale zekerheid een belangrijke rol speelt.

Gezondheidsbeleid faalt en blijft hopeloos versnipperd

In Vlaanderen en Wallonië heersen verschillende 'medische culturen'. Vlamingen gaan in eerste instantie vaker naar de huisarts, Waalse zieken doen eerder dadelijk beroep op een specialist. Vlaamse huisartsen volgen een ander voorschrijfgedrag dan hun Waalse collega's. De opnames van patiënten in

Vlaamse ziekenhuizen duren gemiddeld minder lang dan deze in Waalse ziekenhuizen. Wallonië geeft per hoofd van de bevolking meer uit voor klinische biologie, medische beeldvorming, geneesmiddelen, raadplegingen bij specialisten en verpleegdagprijs. Vlaanderen daarentegen spendeert meer aan verpleegkundige thuiszorg en aan rust- en verzorgingstehuizen. De Vlaamse beleidsmakers geven de voorkeur aan een geëchelonnerde gezondheidszorg en teamwerk, de Waalse daarentegen kiezen voor het duurdere technische model. Vlaanderen is een voortrekker op vlak van digitalisering en het zo bijhouden en uitwisselen van informatie, wat een veel efficiënter preventiebeleid, vooral op vlak van vaccinatie zou mogelijk maken. Waalse artsen staan op de rem. Het mag dus duidelijk zijn dat patiënten, artsen, instellingen en beleidsmakers er in Vlaanderen en Wallonië een heel andere visie op nahouden. Voor 100 artsen in Vlaanderen zijn er 112 in Wallonië en 160 in Brussel. Zij moeten allemaal prestaties verrichten, schrijven medicijnen en onderzoeken voor en zijn vragende partij voor meer gespecialiseerde apparatuur en ziekenhuisbedden. In het Brussel van Onkelinx zijn er 584 artsen per 100.000 Brusselaars, die uiteraard hun inkomen allemaal hoog willen houden. Toch passen de opeenvolgende PS-ministers van Volksgezondheid de afgesproken contingentering voor gezondheidszorgberoepen steeds aan op maat van de Franstaligen, die zich prima voelen met de huidige situatie en overconsumptie, zolang Vlaanderen de tekorten maar bijpast. Inmiddels

wordt meer dan 25 procent van de zorgkosten niet meer gedekt door de ziekteverzekering. Een aanvullende vrijwillige ziekteverzekering betaalt 5 procent en de patiënt zelf betaalt al 20 procent uit eigen zak.

We schreven het al vaker dat de nieuwe staatsherforming alweer niet zorgt voor de realisatie van homogene bevoegdheidspakketten. Er komt dus geen einde aan de versnippering, ook niet op vlak van het gezondheidsbeleid, waardoor er ook in de toekomst geen doelmatig en dus zuinig beleid zal kunnen gevoerd worden. Want hoe kan de Vlaamse regering een fatsoenlijk gezondheidsbeleid voeren terwijl de eigenlijke ziekteverzekering unitair blijft? En hoe is een eerlijke contingentering mogelijk als Vlaanderen bevoegd is voor de opleiding van de zorgverleners en de federale overheid bevoegd blijft over de erkenning van beroepstitels en toekenning van riziv-nummers?

Geen vooruitziend vergrijzings- en pensioenbeleid mogelijk

Om de zaken niet helemaal uit de hand te laten lopen, heeft de regering Di Rupo enkele noodmaatregelen getroffen, die een beperkte aanzet zijn tot langer werken. In 2000 lanceerde Vande Lanotte zijn Zilverfonds dat de bedoeling had op de vergrijzing te anticiperen. Het werd uiteindelijk een lege doos. In 2004 publiceerden de sp.a-ministers Vandenbroucke en Vande Lanotte een open brief met als titel 'Het scharnierjaar 2004'. Hierin hielden ze een pleidooi voor structurele maatregelen om de vergrijzing te

kunnen aanpakken. Maar bij het Generatiepact van 2005 bleven echte structurele maatregelen uit.

In 2010 kregen we de weinig fraaie vertoning met het zogenaamde 'Groenboek' en 'Witboek' waarin wijlen minister Daerden zijn vertroebelde inzichten over ons pensioenstelsel publiek maakte. Vandaag moeten we nog altijd vaststellen dat een samenhangende lange-termijnvisie inzake de vergrijzing en de betaalbaarheid van de pensioenen uitblijft. De opeenvolgende socialistische ministers van Pensioenen (sinds '92 waren dat Willockx, Colla, Peeters, Vandenbroucke, Tobback, Dupont, Arena en Daerden) hebben verzuimd daar werk van te maken. Minister De Croo schuift de hete aardappel opnieuw door naar de volgende legislatuur met de installatie van een zogeheten Raad van Wijzen, die pas tegen het voorjaar 2014 een advies moet uitbrengen. Hiermee heeft De Croo het netelige dossier in de praktijk over de volgende verkiezingen heen getild. Terwijl alle buurlanden momenteel met ernstige hervormingen van hun pensioenstelsel bezig zijn, blijven wij dus nog jaren op onze lauweren rusten. Dit is onverantwoord en zal zich wreken.

De hele pensioenproblematiek blijft intussen ook bij uitstek een federale materie. Hierdoor blijft het beleid versnipperd en ondoelmatig. De Vlaamse overheid is bevoegd voor bejaardenbeleid en verruimt zijn bevoegdheden inzake tewerkstelling, maar over het daarmee nauw verbonden dossier van de pensioenen heeft Vlaanderen nog altijd niets te zeggen.

Ten slotte moeten we vaststellen dat onze pensioenen bijzonder laag zijn, zeker als we deze vergelijken met de ons omringende landen. Het netto pensioen voor een gemiddeld loon bedraagt in ons land 64 procent van de laatste wedde, terwijl het OESO-gemiddelde op 69 procent ligt en het EU-gemiddelde zelfs op 74 procent.¹⁰ Heel vreemd toch voor een departement dat 20 jaar lang onafgebroken door socialisten werd geleid.

Transfers vanuit Vlaanderen nog veel groter dan aanvankelijk gedacht

Wanneer het aandeel in de ontvangsten groter is dan het aandeel in de uitgaven in een bepaald Gewest ontstaat een transfer vanuit dit Gewest. In het omgekeerde geval ontstaat een transfer naar het betreffende Gewest. In de praktijk bestaat er een uiterst omvangrijke transfer vanuit Vlaanderen naar voornamelijk Wallonië en in mindere, maar toenemende mate naar Brussel.

De interregionale geldstromen vloeien via verschillende kanalen: via de federale begroting (1,24 miljard vanuit Vlaanderen in 2009), via de Bijzondere Financieringswet (977 miljoen) en via de Sociale Zekerheid (3,86 miljard). Binnen de sociale zekerheid bedragen de transfers via de werkloosheid 1,32 miljard euro, via de kinderbijslag 373 miljoen euro, via het riziv (geneeskundige verzorging) 1,14 miljard euro, via de uitkering van het

¹⁰ OECD Pensions Outlook 2012, p. 206.

riziv 356 miljoen euro en via de pensioenen 673 miljoen euro.¹¹

Deze categorieën zijn samen goed voor een geldstroom vanuit Vlaanderen van 6,077 miljard euro, waarvan 5,795 miljard naar Wallonië vloeit en 281 miljoen naar Brussel.¹²

Toch doet men vanuit Belgische en Franstalige hoek alles om de cijfers te ontkennen en te manipuleren. Zo stelt het riziv in zijn meest recente studies dat er aan de uitgavenkant van de gezondheidszorg geen transfer meer zou bestaan. Men vertrekt van ‘gestandaardiseerde’ bevolkingscijfers die de realiteit verdraaien. De reële cijfers worden aangepast om zagezegd rekening te houden met bepaalde specifieke kenmerken van een regio met betrekking tot de leeftijdsstructuur en geslacht, de aanwezigheid van verzekerden met een voorkeuregeling en de aanwezigheid van actieven, andersvaliden, weduwen en wezen. Dit druist in tegen de werkwijze van de Wereld GezondheidsOrganisatie die enkel een verdeling per leeftijdsgroep aanvaardt.

Bovendien is er daarnaast ook nog de zeer belangrijke transfer op het vlak van de interestlasten van de openbare schuld. In de praktijk worden de in-

11 Vives-monografie 3, *Het genoom van de geldstroom*, 2012, p. 45.

12 Deze cijfers zijn afkomstig van Vives, maar komen in grote lijnen overeen met de recentste gegevens van het Aktiekomitee Vlaamse Sociale Zekerheid (AK-VSZ) van juli 2012.

trestlasten bijna volledig door Vlaanderen gedragen, terwijl de oorzaak van de tekorten in Wallonië en Brussel ligt. Door de snelle toename van de openbare schuld (van 84 naar 100 procent van het BBP tussen 2007 en 2013 ten gevolge van de financiële crisis en de reddingsoperaties voor de banken), is deze geldstroom de voorbije jaren fors toegenomen. Toch kunnen deze cijfers sterk schommelen. In 2009 was het tekort op de begroting zodanig groot dat de overheid zelfs voor de primaire uitgaven (federale uitgaven zonder de intrestlasten) moest gaan lenen. Uiteraard zorgt dit op termijn voor nog hogere transfers inzake de overheidsschuld.¹³

Concreet berekende het Vlaams Instituut voor Economie en Samenleving van de KULeuven (Vives) dat er een transfer was inzake intrestlasten van 10,2 miljard in 2007 en van 6 miljard in 2008. In 2009 vond er geen transfer in deze sector plaats, maar werd dus wel de basis gelegd voor nog grotere transfers vandaag.

We kunnen zonder enig overdrijven stellen dat de totale geldoverdracht van Vlaanderen naar Wallonië en Brussel jaarlijks tot meer dan 16 miljard euro bedraagt. Dit komt neer op maar liefst 7,4 procent van ons brutoregionaal product. Wallonië ontvangt daarvan naar schatting 15,3 miljard, wat neerkomt op 17,1 procent of ruim een zesde van zijn BRP, en Brussel 785 miljoen of 1,1 procent van zijn BRP.

¹³ Vives-monografie 3, *'Het genoom van de geldstroom'*, 2012, pp. 69-70.

Dit is geen solidariteit meer, maar een regelrechte plundering van de Vlaamse welvaart en toekomst-kansen. Nergens ter wereld bestaat een gelijkaar-dige situatie. Dit hoogst nefaste systeem ontnemt Vlaanderen de middelen om in te grijpen in de veel te zware loonlasten en verhindert dat we reserves op-zij zetten om onze pensioenen en gezondheidszorg ook in de toekomst te kunnen betalen.

De transfers nemen overigens nog verder toe. Vives berekende dat de transfers ten gevolge van de Bij-zondere Financieringswet die momenteel in de stei-gers staat, in 2015 zullen toenemen met 352 mil-joen. Tegen 2030 bedraagt de toename 643 miljoen, een bedrag dat integraal naar Brussel zal gaan.¹⁴ Wal-lonië blijft al die tijd ongeveer status quo. Het komt er dus op neer dat de bijkomende financiering van Brussel integraal door Vlaanderen zal betaald wor-den. De nieuwe financieringswet leidt dus tegen alle afspraken in tot een verarming van Vlaanderen en tot een forse verrijking van Brussel.

Nog straffer is dat Wallonië helemaal niet beter wordt van deze zogeheten solidariteit. Vives toonde aan dat de inkomens in Vlaanderen en Wallonië niet naar mekaar toegroeien, maar integendeel steeds grotere verschillen zijn gaan vertonen. Het herverde-lingsmechanisme zorgt voor een toenemende mate van regionale ongelijkheid.¹⁵ De geldstroom naar

14 Vives-monografie 3, *Het genoom van de geldstroom*, 2012, p. 86.

15 Vives-monografie 3, *Het genoom van de geldstroom*, 2012, p. 29.

Wallonië is dus zowel contraproductief voor Vlaanderen als voor Wallonië.

4.2. Sociaal beleid én financiering integraal Vlaams

De kloof tussen Vlaanderen en Wallonië is ook op sociaal vlak zodanig groot geworden dat ieder federaal beleid gedoemd is te falen. De unitaire structuur van de sociale zekerheid ontnemt zowel de Vlamingen als de Walen de noodzakelijke stimulansen om het systeem te rationaliseren en te optimaliseren. Vlaanderen kan enkel een toekomstgericht en doelmatig sociaal beleid voeren indien het voor alle takken van de sociale zekerheid én voor de financiering ervan integraal bevoegd wordt. Het is een kwestie van hoogdringendheid. De transfers zijn zodanig omvangrijk dat onze gezondheidszorg ernstig onder druk komt te staan en de uitbetaling van menswaardige pensioenen niet langer verzekerd is. We kunnen ons deze gigantische welvaartsoverdracht niet langer veroorloven. We hebben deze centen echt wel nodig om het niveau van sociale welvaart op zijn huidig peil te kunnen houden.

Daarmee raakt men juist aan de kern van het Belgisch bestel: voor de Franstalige partijen is het Belgisch verhaal voorgoed voorbij als er geraakt wordt aan de unitaire sociale zekerheid en de daarmee verbonden geldstromen. België biedt voor de Franstalige politici dan geen meerwaarde meer. Voor de

Vlamingen is het binnen een Belgisch kader uitgesloten dat er nog noemenswaardige stappen vooruit worden gezet. Het is een zoveelste reden waarom we spoedig de ordelijke opdeling van het land willen organiseren en niet langer geloven in een stapsgewijze strategie en de geleidelijke overdracht van bevoegdheden.

Inzake sociale zekerheid boekt Vlaanderen belangrijke overschotten die vandaag minstens 4 miljard euro bedragen (3,86 miljard in 2009) en die dus jaar na jaar zomaar worden afgestaan, zonder dat Wallonië daar beter van wordt. Hoger hebben we reeds gesteld dat we deze middelen, na de stopzetting van de zinloze transfers, prioritair willen inzetten voor een belangrijke loonlastendaling van 25 procent, zodat de Vlaamse bedrijven opnieuw concurrentieel worden met de buurlanden, de werkgelegenheid verzekerd blijft en investeren opnieuw aantrekkelijk wordt in Vlaanderen. We zijn dus niet bereid om na de boedelscheiding met Wallonië in de sector van de sociale zekerheid nog langer transfers richting Wallonië te handhaven. Wel kunnen er afspraken gemaakt rond een verdeling van de Belgische schuld zodat Wallonië niet moet starten met een molensteen om de hals. De huidige geldtransfers op het niveau van de intrestlasten (tot 10 miljard euro per jaar) zullen dus in eerste instantie moeten gaan naar schuldafbouw.

Op langere termijn moet er voor het Vlaams Belang zeker gepraat worden over een gewijzigde financie-

ring van de sociale zekerheid, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen kostencompenserende uitkeringen (ziekteverzekering, kinderbijslag, tegemoetkoming gehandicapten) die niet-arbeidsgebonden zijn en anderzijds de inkomensvervangende uitkeringen (inzake pensioen, werkloosheid, arbeidsongeschiktheid) die dus wel arbeidsgebonden zijn. De eerste zouden meer uit algemene middelen gefinancierd kunnen worden, de tweede kunnen dan integraal gefinancierd blijven door sociale bijdragen van werknemers en werkgevers. Maar dit kan enkel via geleidelijke weg in het kader van een globale fiscale hervorming, waarbij arbeid minder belast wordt en waarbij de globale fiscale en parafiscale druk niet wordt verhoogd. In ieder geval verwerpen wij het idee van de invoering van nieuwe lasten zoals een 'Algemene Sociale Bijdrage' of een eenzijdige verhoging van de btw om de tekorten in de sociale zekerheid te financieren. Ook verwerpen we de plannen om het spaargeld te belasten door de vrijstellingsmogelijkheden in te perken. Het spaargeld is voor veel gepensioneerden een noodzakelijk appeltje voor de dorst naast het veelal karige pensioen. Van dit spaargeld blijft men dus af.

4.3. Integrale gezondheidszorg

Het Vlaams Belang mikt op een Vlaamse staat als modelstaat in Europa, ook wat betreft gezondheid en leefomgeving. We pleiten in dat opzicht voor een integrale gezondheidszorg, waarbij het klassiek-me-

dische begrip 'patiënt' wordt aangevuld met een visie op de totale mens, die streeft naar levensvervulling en harmonie met zijn leefomgeving. De gezondheidszorg moet in dat opzicht resultaatgericht zijn in plaats van prestatiegericht. Naast een aanzienlijke mentaliteitsverandering is een volledige herziening van de nomenclatuur noodzakelijk. Een herwaardering van de intellectuele gezondheidsberoepen en vooral het huisartsenberoep is aan de orde. De huisarts moet een centrale rol spelen in een flexibel systeem van getrapte gezondheidszorg. Gezondheid is geen afwezigheid van ziekte, maar een globale toestand van fysiek en psychisch welzijn. Factoren zoals huisvesting, voedingsgewoonten en leefomgeving spelen daarin een rol, maar ook het 'zich goed in zijn vel voelen', weerbaarheid tegen stressfactoren, de toegang tot de socio-culturele netwerken en de deelname aan het gemeenschapsleven.

Op die manier sluiten gezondheidszorg, welzijnszorg en collectieve identiteitsbeleving naadloos bij elkaar aan. Ook hier staat het beeld van een zorgende overheid centraal, die het accent verlegt van het louter medisch-curatieve, naar het bewaken van gezondheid en welzijn. In die zin is Vlaanderen vragende partij voor meer investering in palliatieve zorg en een doorgedreven en efficiënt preventiebeleid, dat uit drie sporen bestaat:

1. Het is uitdrukkelijk een taak van de overheid om de objectieve omgevingsfactoren te scheppen

en regelgeving tot stand te brengen die de volksgezondheid bevorderen. We denken dan o.m. aan ondersteuning van onze bedrijven die aan strenge Europese uitstootregelgeving onderworpen worden, slimme logistiek (o.m. terugdringen van vrachtwagentransport ten voordele van spoor en water), aandacht voor de fijn stof- en stralingsproblematiek en voor het opruimen van historische industriële vervuiling.

2. Afgezien van de algemene regelgeving heeft preventieve gezondheidszorg ook aandacht voor de concrete leefomstandigheden van eenieder. Hygiëne en huisvesting vormen daarvan een basisluik (opsporen van ongezonde woonomstandigheden, de zgn. 'energievreters', enz.). Maar ook toegang tot energie en water, sociale assistentie, doorverwijzing naar medische en psychosociale hulp, begeleiding inzake subsidieaanvragen, enzovoort vormen een aspect van de materiële en geestelijke eerstelijnszorg op micro-niveau. Het gemeentelijk Sociaal Huis (zie hoofdstuk 2) kan daarin een belangrijke rol vervullen.

3. De overheid moet inzake 'gezond leven' een actieve voorbeeldfunctie op zich nemen. We denken aan efficiënte isolatie en luchtkwaliteit van overheidsgebouwen, gezonde voeding in restaurants van overheidsinstellingen, een 'gezondheidsplan' voor mensen in overheidsdienst, voldoende sport en fitness-accommodatie, energiezuinig openbaar vervoer en wagenpark van de overheid (elektriciteit, aardgas,

waterstof). Niet de individuele automobilist die met de wagen naar het werk moet, is er voor verantwoordelijk dat de milieudruk meer en meer evolueert van een industrieel probleem naar een verkeersprobleem, maar wel de overheid die de nodige en betaalbare alternatieven moet voorzien en de files tot een minimum moet beperken. Dat kan bijvoorbeeld door een samenhangend openbaar vervoersbeleid (met een snelle integratie van het spoorvervoer in het netwerk van De Lijn). Daarnaast moet Vlaanderen als logistiek centrum voortrekker worden van de omschakeling naar proper privévervoer met een tijdslijn voor de uitbanning van diesel en benzine. Dit kan zowel op vlak van stimulansen voor de auto-industrie als via de plaatsing van laadpalen en de realisatie van een netwerk van tankstations met milieuvriendelijke brandstof.

Daarnaast willen we dat er bij de controles door het Federaal Agentschap voor Voedselveiligheid meer prioriteit zou gaan naar producten van buiten de Europese Unie en dat het verbruik van eigen verse producten wordt gestimuleerd. Uitgebreide en duurzame sensibiliseringscampagnes verdienen zichzelf terug door lagere kosten inzake ziekteverzekering. Gezonde voeding, gezonde leefwijze, sporten, gezonde arbeidsomstandigheden, gezond milieu en de hiervoor noodzakelijke degelijke voorlichting en opleiding in scholen en via de media moeten naar waarde worden geschat.

Zowel bij de oudere generatie als ten aanzien van jongeren wil het Vlaams Belang een gezonde levensstijl actiever promoten. Niet enkel in verband met hart- en vaatziekten, maar ook voor tal van chronische ziektes en verschillende vormen van kanker is medisch bewezen dat voldoende beweging en gezonde voeding een sterk remmend effect hebben.

Als concrete maatregel kan het toepassen van een gezondheidskorting worden overwogen: 50-plussers die zich preventief laten onderzoeken en een bij middel van een medisch attest bevestigde gezonde levensstijl kunnen aantonen, zouden een korting kunnen krijgen op de kosten inzake ziekteverzekering. Bepaalde sportkosten of fitnessbehandeling zouden onder zekere voorwaarden terugbetaald kunnen worden.

Anderzijds moeten de kosten van de gezondheidszorg vanzelfsprekend onder controle blijven. De splitsing ervan en de daarmee gepaard gaande samenbundeling van bevoegdheden zullen op zich al voor een ernstige besparing zorgen. Daarnaast moeten ook de overbehandeling en overmedicalisering aangepakt worden, fenomenen die zich vooral, maar niet uitsluitend voordoen in Waalse en Brusselse ziekenhuizen. Uit recent onderzoek van kinderlongarts Kris De Boeck (UZ Leuven) - die twee jaar lang het medicijngebruik van 900.000 kinderen volgde - blijkt dat de aanpak van de overmedicalisering tot aanzienlijke besparingen zou kunnen leiden.

Gezondheidseconoom Lieven Annemans (UGent) raamde de mogelijke besparingen op 1,3 miljard euro per jaar of 5 procent van het totale federale budget voor Gezondheidszorg.

Ziekenfonds als patiëntenverdediger

De sociale zekerheid is volledig gepolariseerd en de koek wordt netjes verdeeld onder rood, geel en blauw. Elke kleur heeft een vakbond en een ziekenfonds. Ook de Belgische gezondheidszorg is in essentie nog steeds een verzuilde gezondheidszorg. Dit leidt op tal van vlakken tot inefficiënties, onverantwoorde concurrentie, overlappingsen en uiteindelijk tot een onnodig dure geneeskunde door overconsumptie. Het is ongehoord dat de ziekenfondsen in het gezondheidsbeleid rechter en partij zijn door naast een beslissende functie in organen als de Medicomut ook een rechtstreekse of onrechtstreekse uitvoerende functie te vervullen als eigenaar of directeur van ziekenhuizen en apotheken.

De mensen beschouwen hun ziekenfonds nog steeds in de eerste plaats als een uitbetalingsloket voor ziektekosten. Het gaat hier in wezen om een overheidstaak, die veel geld opsloopt (1,2 miljard euro per jaar!) en dank zij de moderne informatica veel efficiënter zou kunnen beheerd worden. De ziekenfondsen kunnen zich dan opnieuw toeleggen op hun kerntaak, met name de verdediging van de patiëntenbelangen ten overstaan van enerzijds de overheid en anderzijds de zorgverstrekkers.

Concreet pleit het Vlaams Belang er voor dat de kruispuntbank voor sociale zekerheid en het e-health-platform snel op punt gesteld worden, zodat alles langs digitale weg kan gebeuren en het papierwerk voor artsen en apothekers zo veel mogelijk verdwijnt. Ook alle terug-betalingen kunnen dan rechtstreeks gebeuren door de overheid. Dit kan eventueel gekoppeld worden aan een systeem van derde betaler, op voorwaarde dat dit niet gepaard gaat met extra administratieve last en onnodige vertraging van de uitbetaling voor de gezondheidszorgers of verlies van sociale controle door de patiënt. De ziekenfondsen kunnen zich dan omvormen tot patiëntenverenigingen met een sterkere rol inzake voorlichting en preventie. Tegelijk dienen ze een belangrijke stem te behouden in het overleg over de honoraria van de zorgverstrekkers en de kostprijs van de medische prestaties. Ook hun controlefunctie ten aanzien van de administratie kunnen ze zeker behouden.

Patiëntenmobiliteit en mobiliteit van zorgverstrekkers

In de mate dat Vlaanderen te klein is om nieuwe ontwikkelingen inzake zeldzame ziektes en extreem dure nieuwe technologieën aan te bieden, is België dat ook. Wij hebben in Brussel geen nood aan een prestigeproject als een enorm duur hadroncentrum, waar misschien per jaar maar een paar tientallen kankerpatiënten baat zouden bij hebben, terwijl ze tegen een veel lagere kostprijs terecht kunnen in

Frankrijk of Duitsland. Een doorgedreven Europese samenwerking, een vlottere toegang tot gespecialiseerde gezondheidszorg voor Europese patiënten met een specifieke ziekte en een grotere mobiliteit van de expertise in Europese referentienetwerken is hier aan de orde. Lidstaten die onvoldoende patiënten hebben met een bepaalde aandoening en te weinig expertise en technologieën om hoogwaardige verzorging aan te bieden, moeten hierbij ondersteund worden net zoals de derde landen waarmee bilaterale verdragen tot samenwerking op vlak van gezondheidszorg kunnen afgesloten worden.

Illegaal individueel medisch toerisme moet echter worden aangepakt, eveneens als de door mensenhandelaars als 'Moving People' ingevoerde 'goedkopere' buitenlandse zorgverstrekkers die, zoals de talloze Roemeense artsen in Brussel, in een grijze zone onder supervisie van een arts met riziv-nummer werken. Zij drijven het te hoge aantal artsen in het Brussels gewest nog op en spreken vaak niet de taal van hun patiënten. Terwijl er vandaag als gevolg van de contingentering jaarlijks slechts een 1000-tal Belgische artsen mogen afstuderen, gaan er ieder jaar ongeveer een 500-tal buitenlandse artsen in België aan de slag. Vlaanderen heeft bij middel van een ingangsexamen de afgesproken contingentering gerespecteerd om de gezondheidskosten in toom te houden, maar dreigt nu overspoeld te worden door zorgverstrekkers uit Franstalig België én door vreemde zorgverstrekkers die onze taal niet spreken,

maar zich hier wel vrij mogen komen vestigen. Net zoals in Nederland, Oostenrijk en het Verenigd Koninkrijk zou ook in Vlaanderen een taaltoets moeten worden ingevoerd om de kwaliteit van de gezondheidszorg en het noodzakelijke goede contact met de patiënten te verzekeren.

Ook herhalen we onze klacht over de schrijnende taaltoestanden voor de Vlamingen in Brusselse ziekenhuizen. Het probleem dijt intussen ook uit tot buiten Brussel. We eisen de correcte, onverkorte naleving van de taalwetgeving in de ocmw-ziekenhuizen en in alle spoeddiensten, degelijke controles en concrete sancties waar nodig.

Geestelijke gezondheidszorg

De gedeeltelijke ontrafeling van de klassieke sociale verbanden betekent, naast het zich voortdurend en bijna dwangmatig aangewezen voelen op sociale media, ook dat zingeving nu een persoonlijker invulling krijgt. We moeten in het dagelijkse leven meer zelf op zoek naar wat goed, eerbaar en waardevol is. Dit alles zorgt voor een stijgende maatschappelijke stress. De toegenomen stress in brede lagen van de bevolking uit zich onder meer in gewijzigde gezinspatronen, toegenomen psychisch lijden, zingevingproblemen, alcohol- en druggebruik en enorm hoge zelfmoordcijfers.

Essentieel op korte termijn is een andere beeldvorming van de geestelijke gezondheidszorg. Psychologische en psychiatrische hulpverlening wordt nog

te vaak weggezet als de ultieme remedie voor ‘geken’ en ‘losers’. Dat advies en therapie daadwerkelijk nieuwe levensperspectieven kunnen openen, tot een herbronning kunnen leiden en sociale banden kunnen helpen aanhalen, behoort helaas niet tot de gangbare visie over geestelijke gezondheidszorg. Al te vaak stellen mensen de broodnodige structurele hulp uit door het slikken van kalmeermiddelen en antidepressiva.

Naast een mentaliteitswijziging dringen zich nog een aantal andere maatregelen op. Nadat het al jaren door Franstalig België werd tegengehouden, moet de titel van psychotherapeut dringend worden beschermd en moeten de professionele zorgen door erkende therapeuten worden terugbetaald. Deze zorgen moeten er op gericht zijn de structurele veranderingen van de patiënt in interactie met zijn naaste omgeving bespreekbaar te maken en het voorschrijven van dure en soms verslavende en gevaarlijke psychofarmaca in te perken. Het traject van de individuele patiënt moet worden gevolgd en desgevallend gestuurd in overleg met de huisarts via het Globaal Medisch Dossier (GMD). Op die manier zal het terugverdieneffect van de terugbetaling van deze therapieën ook aanzienlijk zijn.

4.4. Vergrijzing betaalbaar houden

Het feit dat steeds meer mensen langer leven, en deze mensen dus ook steeds langer genieten van hun

pensioen, is eigenlijk een van de grootste verwezenlijkingen van de voorbije decennia. Een veel betere gezondheidszorg, een hoger opleidingsniveau en verbeterde arbeidsomstandigheden hebben ons welvaartspeil sterk doen stijgen. De levensverwachting neemt nog toe: tussen nu en 2050 stijgt deze voor mannen van 80 naar 84 jaar en voor vrouwen van 84 naar 89. Dit succesverhaal heeft echter ook een keerzijde. Willen we ook in de toekomst ons systeem van een goede en toegankelijke sociale bescherming in stand houden, dan zullen ingrijpende maatregelen nodig zijn om de stijgende kosten het hoofd te bieden.

Het Vlaams Belang kan en wil er dan ook niet om heen: de komende decennia zal de vergrijzing van de Vlaamse bevolking een maatschappelijke zorg van eerste orde zijn. De Studiecommissie voor de vergrijzing bepaalt trouwens dat het totale gewicht van de pensioenen in ons binnenlands product zal stijgen van 10 procent vandaag tot 14,5 procent in 2060. Het gewicht van de pensioenen stijgt dus met bijna 50 procent tegen 2060. Als nationalist zijn wij in de eerste plaats bezorgd om de welvaart en het welzijn van onze naasten en in het bijzonder van de meest kwetsbaren in Vlaanderen. Heel wat gepensioneerden, vele senioren en alle zorgbehoevende (hoog)-bejaarden vallen in deze categorie.

De toenemende problemen inzake de betaalbaarheid van de pensioenen hebben alvast niets te ma-

ken met de hoogte van de pensioenen. Het minimumpensioen voor werknemers bedraagt 937 euro voor een alleenstaande en 1.171 euro voor een gezin. Dit is nauwelijks boven de Europese armoedegrens, die op 860 euro ligt voor een alleenstaande en op 1.805 euro voor een gezin met twee kinderen. Het is dan ook niet zo verwonderlijk dat het armoederisico voor 65-plussers oploopt tot 20,8 procent en voor 75-plussers tot 26,9 procent.

Er zijn dus argumenten te over om zeker voor de lagere pensioenen (en met name deze van de privé-sector) een inhaaloperatie te voorzien. We steunen dan ook de eis van de Federale Adviesraad voor Ouderen om de minimumpensioenen bij een volledige loopbaan op te trekken tot 1.150 euro voor een alleenstaande en tot 1.435 euro voor een gezin; in het kader van de welvaartsvastheid moeten de pensioenen die zijn ingegaan voor 1998 op korte termijn verhoogd worden met 2,5 procent, deze tussen 1998 en 2004 met 1,5 procent en deze na 2005 met 1 procent. Maar daar zal iets tegenover moeten staan: er zullen minder snel gepensioneerd mogen bijkomen en we zullen langer moeten werken. De gemiddelde duur van de beroepsloopbaan moet omhoog.

Volwaardige arbeidsloopbaan en volwaardig pensioen

Een verzekerde financiering van de pensioenen hangt immers samen met een voldoende hoog aantal werkenden. De werkloosheid dient dus zo laag

mogelijk gehouden te worden en de vervroegde uittreding uit het arbeidsproces moet worden tegengegaan. Vooral op dat laatste vlak scoren we, vergeleken met de andere EU-lidstaten, nog altijd bijzonder slecht: de werkgelegenheidsgraad voor 55-plussers bedraagt 49,5 procent in de EU, terwijl Vlaanderen niet hoger komt dan 40 procent, Brussel 45 procent en Wallonië 36,9 procent. De cijfers zijn onaanvaardbaar laag en hebben te maken met een negatief klimaat ten opzichte van oudere werknemers. Al te lang hebben met name de vakbonden en de groene en socialistische partijen de indruk gewekt dat 50-plussers, die vaak nog heel dynamisch zijn en nog helemaal niet met pensioen willen, het werk afnemen van jonge werklozen. Er werd op die manier een negatieve sfeer gecreëerd ten aanzien van oudere werknemers en een verwachtingspatroon dat zij al een flink stuk voor hun zestigste geacht worden te vertrekken.

Terwijl in 1950 de gemiddelde leeftijd waarop mannen en vrouwen met pensioen gingen respectievelijk 63,3 en 62,9 jaar was, moeten we nu vaststellen dat dit veel vroeger is. Zowel voor mannen als voor vrouwen is dit gezakt onder de 60 jaar. Dat is onmiskenbaar te vroeg. Bovendien bedraagt de gemiddelde loopbaanlengte gemiddeld ongeveer 37,5 jaar, daar waar het EU-gemiddelde 4 jaar hoger ligt. Ten opzichte van sommige Noord-Europese landen, zoals Zweden en Denemarken, is de loopbaan van een man bijna 7 jaar korter. Ook ten opzichte van

Duitsland en Nederland tekenen we verschillen op van meer dan 5 jaar.

De discussie over langer werken draait dan ook niet zozeer over de abstracte pensioenleeftijd van 65 jaar, maar wel over de duur van de beroepsloopbaan. Officieel is deze vastgelegd (naargelang het soort werk en de sociale verworvenheden) op 40 tot 45 jaar, maar in de praktijk wordt het arbeidsproces vaak een heel stuk vroeger verlaten. Het komt er dus op aan om niet de wettelijke maar wel de *feitelijke* duur van de arbeidsloopbaan op te trekken, zodat er gedurende enige tijd minder mensen met pensioen gaan en er meer mensen blijven bijdragen. Zo ontstaat er ruimte voor een realistische verhoging van de pensioenen. Het moet de bedoeling zijn dat werknemers met een gemiddelde verloning na hun pensionering via het wettelijke pensioenstelsel minstens 70 procent van hun laatste loon kunnen behouden, wanneer zij een volledige loopbaan gewerkt hebben. Vandaag is dat voor een gemiddeld loon in België slechts 64 procent, terwijl dit globaal voor de 27 EU-landen 74 procent bedraagt.

In een vorig hoofdstuk hebben we reeds gesteld dat het voor werkgevers aantrekkelijker gemaakt moet worden om mensen langer in dienst te houden via doelgerichte lastenverlaging, zodat leeftijdstoelagen gecompenseerd worden en werknemers zich niet uit de markt prijzen louter door hun leeftijd. Anderzijds moeten werknemers aangemoedigd worden om lan-

ger te blijven werken, desgewenst ook voorbij het officiële einde van de beroepsloopbaan, via hogere pensioenboni en via mali voor wie al te snel met pensioen gaat. Tegelijk moeten er per sector duidelijke afspraken gemaakt worden om het werk minder zwaar te maken op het einde van de beroepsloopbaan, zoals ook in de verpleegkunde is gebeurd. Zo kan het werk voor oudere leerkrachten via coachopdrachten, administratief werk en uitgroeibanen aantrekkelijker gemaakt worden.

We zijn geen voorstander om de eerstkomende jaren te raken aan de wettelijke pensioenleeftijd van 65 jaar. Het verhogen van de werkgelegenheidsgraad is veel belangrijker en kan in belangrijke mate soelaas bieden. Wel zijn we van oordeel dat er voor of door mensen die willen blijven werken na een volledige loopbaan geen sociale bijdragen meer hoeven betaald te worden. Wij willen met andere woorden arbeid door gepensioneerden volledig vrijstellen van werkgevers- en werknemersbijdragen. Dit laatste is uiteraard niet cumuleerbaar met een bijkomende pensioenbonus.

Op zeer lange termijn kan het geleidelijk optrekken van de wettelijke pensioenleeftijd besproken worden in een ruimer kader, waarbij ook nagedacht wordt over verbeterde loonstelsels, het wegwerken van discriminaties tussen de verschillende pensioenstelsels, het al dan niet meetellen van studie jaren, legerdienst enzovoort. Het zou niet correct zijn om de jonge

mensen die vandaag afstuderen wijs te maken dat pensioen op 65 een soort onveranderlijk dogma is en dat de loopbaanlengte op geen enkele wijze in verhouding mag staan met de levensverwachting.

Afschaffing van de solidariteitsbijdragen, hervorming overlevingspensioen

Bij wet van 30 maart 1994 werd ten laste van de gepensioneerden een solidariteitsbijdrage op de pensioenen ingevoerd. In volle toenmalige crisis werd deze maatregel toen verantwoord door de noodzaak de sector van de rustpensioenen financieel in evenwicht te houden. Ondanks eerdere beloften werden die solidariteitsbijdragen door de opeenvolgende regeringen nooit afgeschaft.

Het Vlaams Belang diende reeds vele jaren geleden in het parlement een voorstel in om deze solidariteitsbijdrage volledig af te schaffen. Budgettaire problemen zijn voor ons geen voldoende reden om gepensioneerden hun pensioenrechten, waarvoor ze heel hun leven bijdroegen, in te perken. Wel zijn we van oordeel dat de hoogste ambtenarenpensioenen gerust mogen afgetopt worden.

Bij de hervorming van het overlevingspensioen dient ervoor gezorgd te worden dat herintreding op de arbeidsmarkt gestimuleerd wordt in plaats van afgeremd. Daarnaast moet ook de fiscale discriminatie worden afgeschaft waarbij iemand die met een nieuwe partner wettelijk huwt haar/zijn overlevingspen-

sioen volledig verliest. Uiteraard moet er bij deze hervorming op toegezien worden dat deze hervorming geen vrouwonvriendelijke gevolgen heeft. In het zelfde kader mag de hervorming van de pensioenbonus niet uitdraaien op een loutere besparingsmaatregel, maar moet deze hervorming de mensen echt stimuleren om langer te werken.

De betaalbaarheid van de pensioenen hangt natuurlijk ook af van de budgettaire ruimte en met name van de gigantische overheidsschuld waarmee we opgezadeld zitten. In de mate dat deze overheidsschuld wordt verminderd, ontstaan er ruimte om reserves aan te leggen voor de pensioengroei van de komende decennia. Het is dan ook in ieders belang dat de staatsschuld naar beneden gaat. Ook daarom is het van belang dat België zo snel mogelijk gesplitst wordt.

4.5. Migratie en Sociale Zekerheid

De Belgische sociale zekerheid werkt als een magneet op gelukzoekers uit alle windstreken. De Antwerpse magistraten Yves Liégeois en Piet Van den Bon wезen in hun zogenaamde mercuriale op 1 september 2011 op de nefaste gevolgen die de *“buitenproportionele instroom van buitenlanders”* heeft voor de sociale zekerheid. Volgens hen is er sprake van een enorme verspilling van vervangingsinkomens en sociale bijstand, terwijl veel van deze gelukzoekers geen enkele bijdrage leveren aan onze economie. Terecht stelden de Antwerpse magistraten de vraag hoe lang België

de massale instroom sociaal en economisch nog aan-
kan. De Belgische wetgeving is niet aangepast aan het
gegeven van de hyperimmigratie en dit dreigt te lei-
den tot een uitkeringscultuur. *“Duizend en één grote
achterpoorten en zwarte gaten in de wetgeving”* maken
het mogelijk *“de Staat leeg te zuigen ten nadele van de
werking van elke burger en ten nadele van de werking
van de instellingen die het dak ervan moeten ondersteu-
nen.”* Soms gaat het om regelrechte fraude (o.m. het
gebruik van valse attesten), maar in andere gevallen
maken vreemdelingen, maar ook autochtonen ge-
woon handig gebruik van de *“legale opportuniteiten
die de Belgische wetgeving biedt.”*

Het Vlaams Belang staat volledig achter de analyse
van deze topmagistraten: sociale fraude moet streng
gesanctioneerd worden en de hiaten in de wetgeving
moeten verdwijnen. Reeds op het congres van 11
april 2011 (‘Kordaat immigratiebeleid werkt’), stel-
den we hierover: *“Het Vlaams Belang is voorstander
van het Deense model, waarbij aan nieuwkomers niet
meteen alle rechten toegekend worden. Vreemdelingen
moeten 7 van de 8 voorgaande jaren legaal in het land
verbleven hebben en eerst zelf 3 jaar bijgedragen heb-
ben tot de voorzieningen van onze welvaartsstaat voor-
aleer zij ervan kunnen genieten. Indien zij niet aan deze
voorwaarden beantwoorden, hebben zij slechts recht op
beperkte hulp.”*

Vreemdelingen met een recht op een rust- of over-
levingspensioen in België kunnen aanspraak maken

op een inkomensgarantie voor ouderen (IGO). Omdat bejaarde immigranten die nauwelijks hebben gewerkt in België en nauwelijks sociale bijdragen hebben betaald op die manier bijna rechtstreeks in het stelsel van de IGO kunnen stromen, diende het Vlaams Belang reeds eerder een wetsvoorstel in dat een loopbaanvereiste van tenminste tien jaar invoert.

Dringende medische zorgen die aan iedereen moeten worden verleend, moeten nauwkeurig worden omschreven en kunnen enkel worden verleend als het echt dringend of levensbedreigend is of als er gevaar dreigt voor de volksgezondheid.

4.6 Zuinige overheid

Het voeren van duidelijk sociaal beleid, dat onze sociale zekerheid veiligstelt en onze arbeidsmarkt versterkt, kost uiteraard centen, zeker in een beginfase. In een vorig hoofdstuk stelden we reeds dat het stopzetten van de immense en volslagen onverantwoorde geldstroom naar Wallonië van prioritair belang is. Het opdoeken van de inefficiënte Belgische staat hangt hiermee samen. Wanneer dit overbodige bestuursniveau wegvalt, krijgen we een veel doelmatiger, veel minder versnipperd beleid, wat op zich al een gigantische besparingsoperatie zou betekenen. Daarnaast moet ook de financiering van de internationale instellingen herbekeken worden. De Vlaamse bijdrage voor de financiering van de EU willen we beperken tot 200 euro per inwoner.

Meer in het algemeen willen we dat de overheid zaken die niet behoren tot haar kerntakenpakket zoveel mogelijk afstoot. Zo pleiten we voor de afbouw van het Belgacom-belang tot een blokkeringsminderheid, de verkoop van de participaties in de banksector en van leegstaande of overbodige infrastructuur. Een audit overheidstaken moet uitwijzen welke taken op vlak van kostenbeheersing beter door de privé kunnen gebeuren, zonder evenwel strategische taken uit handen te geven. De vervanging van de vele tienduizenden ambtenaren die de komende jaren met pensioen gaan, moet op een veel selectievere basis gebeuren.

Anderzijds beschouwen wij de uitbetaling van werkloosheidsuitkeringen en van ziektekosten wel als overheidstaken, die bovendien beter en goedkoper door de overheid vervuld kunnen worden, mede dank zij de hedendaagse technologie (kruispuntbank, e-health, enz.). De centralisatie ervan kan dus leiden tot besparingen.

Aangezien België massaal werklozen en andere steuntrekkers importeert, kost dat beleid fortuinen aan de belastingbetaler. De rechtstreeks toewijsbare kost bedraagt reeds 3,25 miljard euro. De reële kostprijs ligt ongetwijfeld hoger. Wanneer we de berekeningen van het Nederlands Centraal Planbureau (2,2 procent van het BBP) toepassen op België, komen we zelfs aan 7 miljard euro. Een echte immigratiestop, korte asielpcedures en een krachtadig

terugkeerbeleid (ook voor gedetineerden) kunnen deze kost sterk verlagen.

Het taboe op de oversubsidiëring van een al te zelfgenoegzaam cultuur- en mediabeleid waar een meerderheid van de bevolking van verstoken blijft, moet sneuvelen. Wie en wat er uiteindelijk in de smaak valt, ligt bij het oordeel van de toehoorder en niet van de politicus. Het is duidelijk dat in deze sectoren zwaar kan gesnoeid worden.

Aan de inkomstenzijde zijn wij van oordeel dat een efficiëntere inning van de belastingen miljarden kan opleveren. De controle op de inning loopt vooral mank in Brussel en Wallonië. Zolang dit een federale bevoegdheid blijft, moeten dezelfde regels gelden voor alle regio's. De fiscale fraude is in grote mate een direct gevolg van de complexiteit van de fiscale stelsels en de hoge belastingdruk. Wij pleiten voor een intensieve en meer doeltreffende controle, maar deze moet gekoppeld worden aan de aanpak van de oorzaken.

Een verdere verhoging van de fiscale druk is uit den boze. Eventuele nieuwe belastingen - wat echter zo veel mogelijk vermeden moet worden - kunnen maar overwogen worden als andere belastingen verdwijnen of verlagen.

- * -

Congresresoluties

**Het Vlaams Belang,
sociale volkspartij
voor Vlaanderen**

1. Het Vlaams Belang staat voor het handhaven en versterken van een sterk sociaal zorgnet. Wij pleiten voor bestaanszekerheid voor alle Vlamingen, solidair door de gemeenschap gedragen. De sociale zekerheid is en blijft een kerntaak van de overheid en mag niet geprivatiseerd worden.

2. Wij willen een doeltreffend en vooruitziend beleid kunnen voeren op maat van onze eigen sociale behoeften. Daarom moet Vlaanderen integraal en exclusief bevoegd worden voor alle aspecten van het sociale beleid op zijn grondgebied. In de praktijk kan dit enkel via de oprichting van een onafhankelijke Vlaamse staat en dus via de ordelijke opdeling van België.

3. De immense geldtransfers vanuit Vlaanderen (ruim 16 miljard euro per jaar) hebben niets meer te maken met solidariteit en zijn zelfs contraproductief voor Wallonië. Zij komen neer op een regelrechte plundering van de Vlaamse welvaart. Wij hebben deze centen absoluut nodig om onze eigen sociale zekerheid te vrijwaren en om de loonlasten te verlagen.

4. De torenhoge lasten op arbeid vormen momenteel de grootste bedreiging voor onze werkgelegenheid en economie. Wij pleiten voor een snelle en lineaire reductie van de patronale loonlasten met 25 procent, zodat de globale loonkost met 6,5 procent kan dalen. Daarnaast willen we ook de

loonlasten van de werknemers met 25 procent laten dalen.

5. Inkomenszekerheid en bijgevolg een aanpassing van de lonen aan de levensduurte is een belangrijke sociale verworvenheid. Daarom blijven wij voorstander van de loonindexering als een instrument van sociale vrede en stabiliteit. Via een tijdelijke netto-indexering kunnen de loonlasten onder controle blijven.

6. Het Vlaams Belang eist een spoedige en integrale gelijkschakeling van de statuten van arbeiders en bedienden. Dit is mogelijk via de omvorming van de ontslagvergoeding tot een belastingvrije morele schadevergoeding, zodat de sociale bescherming voor arbeiders toeneemt zonder dat de bedienden netto moeten inboeten en zonder dat dit leidt tot een onredelijke belasting van de bedrijven.

7. Het Vlaams Belang is gekant tegen een lineaire beperking in de tijd van de werkloosheidsuitkeringen. Wij willen de hoge werkloosheid tegengaan via een veel striktere opvolging, een doorgedreven begeleiding, bijscholing en een heldere rechten-plichtenbenadering, met duidelijke financiële sancties voor wie werkonwillig is of fraudeert. De tewerkstelling of aanwerving van 55-plussers moet via fysieke en financiële lastenverlaging aantrekkelijker gemaakt worden.

8. De veel te snelle uitstoot van oudere werknemers zet de betaalbaarheid van ons pensioenstelsel zwaar onder druk. Wij willen 55-plussers zowel financieel als via verbeterde arbeidsomstandigheden aanmoedigen om langer aan het werk te blijven. Dit moet leiden tot verhoogde pensioenen, zodat werknemers met een gemiddelde verloning zeker 70 procent van hun laatste loon kunnen behouden. Daarnaast willen we de minimumpensioenen optrekken tot 1.150 euro voor een alleenstaande (1.435 voor een gezin) en bepleiten we een welvaartsaanpassing voor alle gepensioneerden. De verplichte solidariteitsbijdrage voor gepensioneerden moet afgeschaft worden.

9. Een onafhankelijk Vlaanderen is in staat om een grootschalig werkgelegenheidsprogramma op poten te zetten in Brussel, zodat er een einde komt aan de deprimerende uitkeringscultuur die er heerst. Ondernemers en startende zelfstandigen moeten met fiscale en sociale maatregelen aangemoedigd worden om te investeren in heroplevingszones.

10. Het Vlaams Belang wil het technisch en beroepsonderwijs naar opleiding en vorming sterk herwaarderen in nauwe samenwerking met de arbeidsmarkt. Dit moet gebeuren via een versterking van het lerarenkorps, regelmatige modernisering van het lesmateriaal en meer investering in werkhouding door het inbouwen van veelvuldige en goed begeleide stages. De vele voordelen van een goede technische of beroepsopleiding moeten ook duidelijker

bekend gemaakt worden in het lager onderwijs en bij de ouders.

11. Het Vlaams Belang erkent graag dat de vakbonden een grote bijdrage hebben geleverd tot onze sociale verworvenheden. Ook in de toekomst hebben zij een belangrijke rol te blijven spelen op de werkvloer en in het sociaal overleg, maar niet inzake de contraproductieve uitkering van werkloosheidsvergoedingen. We roepen de vakbonden op om te breken met de verstarde Belgische structuren en resoluut te kiezen voor de Vlaamse werknemersbelangen.

12. Voor het Vlaams Belang moeten de ziekenfondsen evolueren van een doorgeefluik voor terugbetalingen naar volwaardige patiëntenverenigingen die onze belangen verdedigen tegenover de overheid en de zorgverstrekkers. Het beheren van de ziektekosten willen we teruggeven aan de overheid, maar in de controle daarop en in het overleg over de kostprijs van de zorgverstrekking kunnen de ziekenfondsen een wezenlijke rol blijven spelen.

13. Wij pleiten voor een resultaatgerichte in plaats van een prestatiegerichte gezondheidszorg. Dit vereist niet alleen een mentaliteitswijziging, maar ook een herziening van de nomenclatuur. Er moet daarbij meer aandacht gaan naar een propere leefomgeving en de bestrijding van stress. Het Vlaams Belang is voorstander van de actieve promotie van een gezonde levensstijl en wil ook meer aandacht voor

geestelijke gezondheidszorg, onder meer via de erkenning van het beroep van psychotherapeut.

14. Het Vlaams Belang wil het OCMW omvormen tot een volwaardig Sociaal Huis, waar de versnipperde sociale voorzieningen van gemeente en OCMW wordt samengebracht en alle inwoners terecht kunnen met vragen omtrent de sociale dienstverlening en voor concrete bijstand en trajectbegeleiding. In ieder Sociaal Huis moet een meldpunt armoede komen. Dit Huis moet tegelijk ook een aanspreek- en informatiepunt zijn inzake gezondheidszorg, pensioenen, invaliditeit en werkloosheid.

15. In het kader van een doortastend armoedebeleid pleit het Vlaams Belang voor de automatische toekenning van basisrechten. Daarnaast willen we dat de sociale diensten meer aandacht schenken aan goed budgetbeheer en pleiten we voor een betere bescherming van de consumenten tegen misbruiken van kredietverstrekkers. Het pro-deosysteem en de mogelijkheden tot kosteloze rechtsbijstand moeten beter bekend gemaakt worden bij mensen in armoedesituaties. De invoering van een remgeld wijzen we af.

16. De Vlaamse regering slaagt er niet in de talrijke wachtlijsten in de zorgsector weg te werken. Zowel in de sector van de sociale woningen, kinderopvang, bijzondere jeugdzorg, personen met een handicap, geestelijke gezondheidszorg en ouderenzorg blij-

ven de wachtlijsten aangroeien. Het Vlaams Belang pleit voor een echte zorgzekerheid en voor een gewaarborgd recht op zorg. Iedere Vlaming moet in overeenstemming met zijn of haar behoeften beroep kunnen doen op kwaliteitsvolle en betaalbare zorg en dit zonder lange wachttijden.

17. Het Vlaams Belang is voorstander van een goed uitgebouwde en betaalbare thuiszorg. Het zorgverzekeringsforfait is voor vele mensen absoluut onvoldoende. Daarom pleiten we voor de invoering van een systeem van maximumfactuur, afhankelijk van inkomen en eigendomssituatie. Ook in de residentiële ouderenzorg willen we zulke maximumfactuur invoeren. Voor de mantelzorger bepleiten we een sociaal en fiscaal statuut, betere begeleiding en waarborgen voor een onmiddellijke opvang bij problemen of in crisissituaties.

18. Het Vlaams Belang pleit voor een aanpassing van het systeem van kinderbijslag aan de noden van het hedendaagse Vlaamse gezin. Het huidige systeem is te complex en voorziet niet in toereikende uitkeringen. Het Vlaams Belang stelt voor om voor nieuwgeboren kinderen het bedrag voor de eerste drie kinderen gelijk te trekken tot 250 euro. Wij zijn van oordeel dat gezinnen voor de eerste drie kinderen een gezinsbonus verdienen, omdat de kosten voor de eerste kinderen naar verhouding het grootst zijn. Vanaf het vierde kind kan het bedrag weer dalen tot 90 en vervolgens tot 50 euro.

19. Aangezien het opvoeden van kinderen volgens het Vlaams Belang volwaardige arbeid is, mag de-gene die opteert om thuis te werken hiervoor niet financieel afgestraft worden. Met de invoering van een opvoedersloon willen we de vrije keuze om thuis of buitenhuis te werken garanderen. Het Vlaams Belang pleit voor een opvoedersloon van 24 maanden per kind en een sociaal statuut voor de thuiswerkende ouder, met een maximum van zes jaar per gezin. Het Vlaams Belang herhaalt zijn eis voor een volwaardig werknemersstatuut voor onthaalouders.

20. Het Vlaams Belang klaagt reeds lang het hoge overheidsbeslag in de energiekost aan. Taksen en btw, maar ook de dure distributie van energie maken ongeveer twee derde van onze energiefactuur uit. Het Vlaams Belang wil dat de btw op energie, op gas, stookolie en elektriciteit het basistarief van 6 procent volgt voor de normale verbruikshoeveelheid die ieder gezin nodig heeft.

21. Om de sociale verdringing tegen te gaan, wil het Vlaams Belang dat er zowel in de steden als in de brede Vlaamse Rand en in de grensgemeenten een veel actiever overheidsbeleid komt inzake wonen, gericht op een fors vernieuwingsbeleid in de oudere wijken. Dit dient te gebeuren via gemeentelijke of stedelijke woonregies en een intensieve samenwerking met de sociale woningmaatschappijen en de privésector. Daarbij moet een actief voorrangbeleid worden gevoerd voor wie Nederlands spreekt.

22. In de sociale huisvesting moet er gewerkt worden aan een grotere sociale mix. Daarom willen we het aandeel vreemdelingen per sociale woonwijk beperken tot 10 procent van het huurdersbestand. Bovendien moet een verblijfsvereiste van zeven jaar worden ingevoerd en een werkvereiste van drie jaar. Fraude moet intensiever bestreden worden en de Vlaamse Wooncode verstrakt: een voorafgaandelijke kennis van het Nederlands is vereist. De inkomensmaxima willen we optrekken met minstens 20 procent.

23. De massieve en aanhoudende immigratie van arbeids- en volgmigranten, zowel vanuit de EU als daarbuiten, heeft geleid tot een verregaande ontwrichting van ons stedelijk weefsel en en drijft steeds meer jonge mensen in langdurige werkloosheid. Wij pleiten dan ook voor het herstel van de Europese binnengrenzen. De lidstaten moeten de inwijking vanuit de andere Europese landen autonoom kunnen afremmen, contingeren of stopzetten naargelang de maatschappelijke draagkracht en de behoeften. Sociale dumping, zoals vandaag vastgesteld in transport en bouw, moet krachtig bestreden worden.

24. Het Belgisch sociaal model is niet aangepast aan de huidige immigratiestromen. Dit leidt tot uitkeringsfraude en tot een algehele ondermijning van onze sociale zekerheid. Het Vlaams Belang is voorstander van het Deense model, waarbij aan nieuwkomers niet meteen alle rechten worden toegekend. Vreemdelingen moeten 7 van de 8 voorgaande jaren

legaal in het land hebben verbleven en eerst 3 jaar bijgedragen hebben tot de voorzieningen van onze welvaartsstaat, vooraleer zij ervan kunnen genieten. Indien ze niet aan deze voorwaarden beantwoorden, hebben ze slechts recht op beperkte noodhulp.

25. De toename van de wereldhandel en de globalisering zorgen voor grote uitdagingen. Terecht zijn er strenge kwaliteitseisen voor onze producten en productieprocessen. Het Vlaams Belang eist dat de zelfde kwaliteitseisen ook gehandhaafd worden bij de import van producten en levensmiddelen. Daarnaast moeten ook ethische en sociale minima opgelegd kunnen worden, zodat het dumpen van zeer goedkope producten, tot stand gekomen in mensonwaardige omstandigheden of met behulp van kinderarbeid, beter wordt bestreden.

26. De euro is een mislukking en een ramp voor Europa en de Europese welvaart. De eenheidsmunt zorgt ervoor dat de EU een transferunie wordt, een 'België-in-het-groot'. Het Vlaams Belang pleit dan ook voor de ontmanteling van de eurozone en voor een onafhankelijke en soevereine Vlaamse republiek die deel uitmaakt van een vrije Europese confederatie. Deze Vlaamse staat kan eventueel ook deel uitmaken van een beperkte, maar sterke muntzone, rekening houdend met de economische realiteit en een noodzakelijk gewaarborgde nationale soevereiniteit.

- * -

Vlaams Belang: sociale volkspartij

Op het sociale domein is het Vlaams Belang al vele jaren een ijsbreker. Denk maar aan het aanklagen van de immense geldtransfers in de sociale zekerheid naar Wallonië, het protest tegen de uitkeringsimmigratie, het ijveren voor een eenheidsstatuut van arbeiders en bedienden, het bewaken van de betaalbaarheid en toegankelijkheid van zorg, het streven naar rechtvaardige pensioenen, ...

In al deze dossiers spreken we duidelijke taal omdat we onafhankelijke taal spreken. Niet gebonden aan bonden en drukkingsgroepen, en ook niet bezig met mogelijke coalitiepartners te vriend te houden. Wij zijn in de eerste plaats een ideeënpartij die de beste oplossingen voor de moeilijkste problemen naar voren kan en wil schuiven.

Meer dan ooit zijn armoedebestrijding, werkverschaffing, rechtvaardige lasten en echte sociale zekerheid aan de orde van de dag. Het zijn stuk voor stuk te ernstige vraagstukken om ze over te laten aan partijen die vooral hun eigen enge belangen verdedigen. Het Vlaams Belang spreekt namens en ten behoeve van alle Vlamingen.

In dit boekje leest u de congresstukken en de resoluties die op ons congres van 2 juni 2013 werden goedgekeurd.

Gerolf Annemans
Voorzitter Vlaams Belang

